

NOVOROČNÍ CUKRÁK

Kolíkáč – Zase do toho šlápнем!

Na kruháči Jean a Twister, silnice poslintane od solnych lázní a posety zbytky od nocních delostrelcu. Lena jiz ceka na Bohdalci, okolo nej se mihne nestor treninku od mostu Milan Hrdlicka, kulime to Nuslemi k Vltave a v parciku jiz natriskano. Tradicni stisky rukou s pranim statnych kilometru v roce 2013 a pocitam, ze malem 100 lidi se vydava na Cukrak. Strakonicka narvana od kraje ke kraji, dodavka Ceske televize vse dokumentuje, jedu za Kadlinim, kecam s mladou nadeji Tomasem Koudelou, Diablo, Gejza, Lena to kontroluji v prednich liniich, Semik se nam trochu ztratil dozadu. Nekdo na Stechovice, ale vetsina do prvniho letosniho kopce k vysilaci. Kadlini se sune dopredu a to je znameni pro soutezive a výkonne jedince, kteri take zvedaji zadky. Mega balik se drobi, Diablo s Lenou na pohodu, Gejza taky zacina vadnout, ale i ja nemam narok na skupinu nejlepsich, pozdravim Michala Stebetaka a kdyz kolem nas jede tempar Liba Janousek, tak mi to neda a skacu mu do haku. Jede skvele pravidelne tempo, hned se mi vybavuje Krusnoton, jak jsme ho hakovali aspon chvilí na Cinovec a nebo pravidelna kolodejska klani, kdy slintame za jeho zadnim kolem. Konecne parkoviste, kde jiz vyklepava nohy Jean, cekame na ostatni a díky slunicku je velka chut na prvni letosni stovecku. Nakonec prekecavam jen Jeana a mydlime to do Davle a nahoru na Petrov, pres Okrouhlo, Libeň a zase nahoru na Rene a Petrikov, potkavame cestou snad vice cyklistu nez aut, jo takhle kdyby to bylo vzdycky. S Jeanem se uz vzasime nekde u Jestedu, Rytirova ci Litomeric, proste zase do toho pujdeme, sezono vitej!

RYTÍŘOV

Jean – Rytířov 2013 – místo kde se z mužů stávají chlapci

Nabitý týden, diskuzi sleduji jen poočku a nikterak se nezapouji. Dle příznivé slunečné předpovědi mám program na sobotu jasný – skupinová terapie s jedinci obdobné diagnózy. Páteční pohled na diskuzi mi do hlavy nasazuje červa – v malém počtu to bude proti větru pěkná řehole, ale noty od trenéra hovoří o možnosti upravení trasy, takže v devět vypadnout z práce, koupit a připravit zásobu houštíček a jít se na to pořádně vyspat. Po ránu to těch vrstev bude chtít nabalit raději více, takže chytám sekeru hned na začátku a Kolíkáče nechávám mrznout na kruháku Zajetá trasa směr Brandýs přes Běchovice, kde nabíráme Šemíka, kterému se za čekání také omlouvám. Manko mírně stahujeme, ale i tak k Záložně přijíždíme ve chvíli, kdy Kapr mizí na obzoru a jede nám naproti v domnění, že jedeme od Mstětic. Za ranní komplikace si sypu popel na hlavu, ale aspoň jsme u Záložny stihli pořídit první foto. Nevypadá to, že by dorazil další účastník zájezdu, takže vyrážíme ve čtyřech s tím, že Šemík nám bude dělat společnost „jen“ do Mělníka. Při nájezdu na hlavní na Kostelec se proti nám rítí Orlík, nenechá nás v tom a otáčí to naším směrem, takže 4+1, vláček dostává další vagónek a v Orlíkově případě pořádnou lokomotivu Zanedlouho nastupuje na špic a prvně nám ten den ukazuje jak je důležité mítí Orlíka. Po ránu byla kosa, to nezaprů, takže mi chvíli trvá než chytnu tempo a zvládnu prokrvit prsty jak u dolních tak horních končetin současně. Vzpomínám jaké teploty panovaly loni, kdy jsem jel bez rukavic. Tehdy jsem měl po ránu ruce červené, dnes by to byla spíš barva modrá možná i zelená. Ale na to bych si musel sundat rukavice, abych to zjistil, což nemám v plánu. Chvilkové ukázání se na špici předá patričný impuls pumpičce, která zajistí transport krve do všech míst. Od té chvíle už panuje tepelná pohoda. V Mělníce se rozloučíme se Šemíkem, který má namířeno do Žatce, no taky si na samotku ještě užije. Ve čtyřech jedeme jen chvíli, v Liběchově se přidává další trénující pacient z Mělníka, který už také dvě hodiny točí nohama, opět 4+1. Ve Štětí přichází na benzínce první kafičko a připravená houštíčka. Nově přichází je místa znalý a doporučuje úpravu trasy přes Drahobuz, Liběšice, Horní Vysoké a dále po loňské trase. Z Liběšic začínáme stoupat vzhůru, před námi se tyčí kopeček jménem Sedlo, se svými 726m způsobuje mírně svíravý pocit v oblasti dutiny břišní, snad se cesta tímto směrem nestáčí. K tomu se ostatní účastníci začínají rozvzpomínat, že se vlastně jede po trase Pěnivé Důvy a přidávají hlášky typu, kde se má blít doleva, kde ti to nesmí ujet, kde nastoupil Malina... Naštěstí i já pátrám v paměti, že jsem touto cestou už loni jednou jel a vím co mě ještě čeká. Za Horním Vysokým, jak už název

napovídá máme něco nastoupáno, sněhu kolem přibývá a dokonce i sem tam něco na silnici, nablýskané kolo dnes po návratu nebude. Duo Ka+Ko vyhodnocuje, že i když je ještě kalendářní zima, teplota pod nulou, kolem deset čísel sněhu, že by to chtělo přiložit pod kotlem a vzdalují se v dáli až zmizí za horizontem padáku do Verneřic. To už opět jedeme po loňské trase a na západ od nás vystrkuje růžky Buková Hora. Ve Verneřicích Kapr tradičně shání trofej v podobě TZ, ale tentokrát bohužel neúspěšně. Za Verneřicema padne rozhodnutí pořídít společné foto s Bukovou než nám zmizí za kopcem. Kolíkáč začíná laborovat jak postavit kolo do škarpy, aby do profilace sedla svého švýcarského klenotu umístil telefon a pořídili jsme foto na samospoušť a to ještě tak, aby Buková Hora byla na fotce vidět. Zde nám Orlík podruhé ukazuje jak je důležité mítí Orlíka a navrhuje pořídít foto z mostu, který stojí asi deset metrů od nás. Třetí důkaz o tom jak je důležité mítí Orlíka na sebe nenechává dlouho čekat. Kolíkáč se při instalaci telefonu do sedla prošel sněhovou závějí, což se brzy ukázalo jako nemoudré a sám Kolíkáč to glosoval slovy: „Pan Time asi nečekal, že s tím budu chodit ve sněhu“. Orlík ze svého batohu vytahuje otvírací nůž a kufry čistí od nabaleného sněhu. Sněhu na silnici před Rychnovem začíná přibývat a jízda vyžaduje zvýšené obezřetnosti. Povrch na silnici bych nazval zimní variantou Strade Bianche. Z Rychnova průdký sjezd a za chvíli jsme u poslední odbočky ke stoupání na Rytířov. Cedula oznamující, že se vozovka v zimě neudrží v sobě skrývá cosi zlověstného. No jo, tak hold uděláme foto u směrovky na Rytířov na křižovatce a nebudeme to lámat přes koleno. Nahoru by to možná šlo, ale dolů by to byla klouzačka po zadku. Fotím Kolíkáče se zasněženou cestou na Rytířov jako důkaz, že to nahoru prostě nešlo... když v tom najíždí Orlík s lehkým převodem a hle jde to... další vlašťovka Kapr, pak Jean a Kolíkáč. Jen poslední pacient z Mělníka měl asi lehčí diagnózu než my, takže to vyhodnotil tak, že pojedje pomalu napřed a sjedeme ho cestě do Ústí. Hlavně pravidelný kruhový pohyb, žádný prudký záběr nebo zadek ustřelí, to se daří téměř až k ceduli Rytířov, kde už pořizuje foto Kapr s Orlíkem. Pochvíli doráží i Kolíkáč, který poslední metry absolvuje jako pěší turista. Co se ještě před chvílí zdálo jako pěkně hloupý nápad, bylo přehodnoceno jako „dost dobrý“, prostě jako malý kluci. Kolíkáč se do dětství vrací i ve vzpomínkách a po roce opět vyslechneme, co všechno tu nestálo, kde naopak stály táborové chatky... Pořídít vrcholové foto, uskutečnit telefonát s Bobkem, který je dost trhaný díky špatnému signálu, ale to podstatné zaznělo – jsme tu, Rytířov opět po roce dobyt. Konec srandy, teď se musíme dostat dolů. První metry raději pěšmo, procesí jako pacienti na ozdravné vycházce, pak už nasednout a šup dolů. Kolíkáčova procházka měla za následek, že pan Time byl opět nepoužitelný, ale tentokrát opravdu poctivá vrstva zmrzlého sněhu. Všichni jsme se smíchem za břicho popadali, Kolíkáč hýkal, že se někde musela utrhnout lavina. Orlík se dal opět do práce a brzy jsme byli připraveni na sjezd k Labi. Sjezd docela výživný, škoda jen, že člověk musel koukat, kde je jaká ledová plotna, místo aby se mohl kochat zříceninou hradu Vrabinec či jinou přírodní krásou v okolí. Podél Labe to do Ústí uteklo, dokonce se chvíli zdálo, že jedeme po větru. V Ústí další benzínka a hurá dál. Za Ústím rozšiřujeme počet opět na 4+1, ale nikoli tak, že dojedeme mělnického pacienta, ale přidává se k nám protijedoucí Kill Bill a i on se stává skvělým tahounem. Je odsouhlasena další zkratka přes kopeček od Sebužína. Je tomu dva týdny, kdy jsme tu byli s Vitasem, ale dnes se jede volněji, není čas na hrdinství. Z Litoměřic ať máme změnu jedeme přes Terezín. Před námi se už rýsuje Říp, prolítnout Roudnicí a vyškrábat se do Krabčic, kde je dohodnutá další benzínka. Zde už jedu co to jde, ale i tak je to málo. Hold je poznat, kdo má naježděno, moje konto v kilometrové bance nepatří zrovna k těm nejbohatším. Byl jsem fresh, to nemohu říst. Jediný motor je vidina benzínky a nějakého žvance. A taky že jo, benzínková bageta do mě padá jako nic. Kolíkáč si dává také a libuje si jak mu šmakuje, což mi připomíná pro mě legendární Malinovu hlášku: „Jsem ve stavu, kdy bych sežral cokoli a přišla by mi k chuti i houska namazaná hov...“, tak to byl dnes i můj případ. Naštěstí bageta zabrala a byl jsem schopen znovu usednout do sedla, pravda jestliže jsem do teď táhnutí špicí moc nedal, tak od této chvíle už vůbec ne. Vždycky tak minuta slávy v duchu hesla, že i snaha se cení a rychle se schovat do závěťí. Před Mělníkem se odpojuje Kill Bill a kolem zámku mi pod kotlem už duo Ka+Ko zbytečně nezatápí a volně zdoláme i tento úsek. Společně ještě projedeme Tišice a pak už loučení s Kaprem a Orlíkem, kteří pokračují na Brandýs. Jižní větev to stáčí na Kostelec, kde do sebe raději preventivně dostanu magnesium, nerad bych se jako loni v Uhříněvsi procházel podél krajnice a zaháněl křečovou vílu. V Běchovicích si dopřáváme ještě jednu benzínku, kde vytahuji svůj trumf – poslední houštíčku, ta

chutnala. Uhříněves projíždím bez nutné servisní procházky a když zdoláme i poslední stoupání ke kruháči u Shellky, slunko se už začíná schovávat za věžáky. Pěkně to trenér načasoval, doma pěkně za světla. Rozloučení s Kolíkáčem a poslední stovky metrů na samotku. Možná byla hloupost vyjízďet ráno v takovém mrazu, o jízdě zručnosti ve stoupání na Rytířov ani nemluvě, vydat se v malém počtu na takovou štreku, když nemám pořádně naježděno, ale důležité je, že hlava je spokojená a člověk si to neskutečně užil. A když už jsme dnes byli ti malí kluci, tak platí, že kdo si hraje nezlobí. Abecedně: Kapr, Kolíkáč, Orlík – díky a při další turistice zase ve vláčku.

ZA JAZYKOVÝMI SKVOSTY

Kolíkáč – Larionov, Krutov, Makarov

Jazykové skvosty se postupem času staly u mě akcí, kterou kdybych vynechal, jakoby ta sezóna nebyla úplná. Myslím na ně pokaždé na D1 v autě, když jedu okolo motorestu U rybiček a zahlédnu tu vlnici se silničku na Zdebuzeves, ten cyklistický ráj, který se otevírá pro mě většinou jen 1x za rok, jelikož z Prahy je to docela dálka to objet celé. Letos je k nám počasí nemilosrdné, již jednou jsme Skvosty odložili, a ani dubnový termín se s počasím neumoudřil, ba naopak. Při předpovědi počítám, že to zabalíme, ale Kapr je neoblomný, sněžit nebude, bereme letňáky a v 8,30 u kostela. Uff, šedivé ráno, kosa jak v Rusku, ale oranžoví pacienti mě ženou do sedla. Dávám více vrstev než včera do prvních rychlých Koloděj, Léňa má ještě problém s ventilkem, Kapr zase shání noviny na obalení kde se dá, takže asi s 10 minutovým zásekem vyrážíme. Dle radarů má začít sněžit v 14h. v Janovicích, představa, jak ujíždíme sněhové bouři v zádech, nás žene na Strašín. Léňa prohlašuje, že na špic dnes nevleze, tak s Kaprem ve dvojici kecáme a rozvázným tempem bojujeme s větrem. Dotáhli jsme to na Ondřejov, pobízím mlčícího Léňu, ať si taky pokecá s Kaprem a tím pádem vleze na špic. Z Vodsliv mám hrůzu, doufám, že Kapra nechytou tréninkové choutky a nebude chtít kopec vylítnout, naštěstí se domlouváme, že v té zimě není čas na hrdinství a jedeme v poklidu, na kecačku. Stejně jsme ale nahoře opoceni, tak první svačinku dáváme až v závětrí za Ostředkem. Léňu to probudilo a začíná tahat jako blázen, Kapr se též přidává a já jen plápolám. Nechutné vlnky kolem Divišova za námi a odbočujeme před sjezdem do Šternberka pěkně doprava, na Radonice. Tak jsem se těšil na tento okamžik, jen kdyby sakra nebyla taková kosa! Alpské serpentiny, užíváme si to plnými doušky, zkouším se trochu rozjet a lezu na špic, jsme v euforii, je duben, první závody na krku, sbohem vytrvalosti! Vnímám jen asfalt a Kapra za sebou, Léňu jako kdybych již neslyšel, ale chyba lávky, před horizontem se ohlédnu a on je tam bez problémů vyskládaný za Kaprem. Pěkný, to mě uzemňuje a lezu do zadních pozic, Kaprovi to již začíná lítat, vršek přelétne silově na velkou, aby táhl za sebou dva papírové draky. Glosujeme to, jací jsme blbouni, čeká nás sjezd a jsme zpoceni až za ušima. Kácovská pumpa dává zapomenout na zimu venku, Kapr vyndává všechny noviny co má na sobě, Léňa se láduje sukama, dáváme kafička. Přes Kácov nový asfalt a vzhůru zase do kopců, Polipsy jsou tu, úplně vidím fotku s Kubajzem před léty, safra, to bylo teploučko. Teď nás bičuje ledový severovýchod a jedeme mu přímo naproti. Kapr se obětuje a drtí špic z nás nejvíce, luxusní nové povrchy a další ze Skvostů za námi, Krasoňovice a hurá na Zbraslavice. Kaprova vášeň po turistických známkách nás ještě vysílá více na východ, na rozhlednu Bohdanku, ani bahno nás nezastaví, abychom se u ní vyfotili. Konečně to obracíme směr domov, někde tady mě napadá vzpomínka na legendárního Tichonova a jeho trojku Larionov, Krutov, Makarov. Zima jakoby zesilovala, síly nás valem opouštějí a Léňa se převtěluje v kruťáka Krutova a začíná mi natahovat držku. Z mých nohou se staly rozvařené Makaróny a jen představa Janovické pumpy mě žene dál. Ale ještě musíme šoupnout Pivnisko a Košice, bez toho by Skvosty nebyly úplné. A před Janovicemi mě chlapeci ještě pěkně ustříhnou hřebínek, Krutov v jednom magnetu nechá velkou s jasným cílem mě zadupat do země, Larionov hodí háček a Makarov jen bezradně mává. Krásná lekce, díky kluci za ní! Pumpa je naplněna smíchem a telefonáty Icemanovi a Bobkovi, já neváhám a dávám bagetu, ještě je cesta dlouhá. Dnes vítr není moc našim přítelem, je to bočák, ale trasu máme najetou, a tak to docela ubíhá. Naštěstí se kluci vyblbli, jedeme tempo na samé hranici Makarovovi snesitelnosti. Na hlavní do Řičan postřídat a rychlodráhou do Křenice, kde rozlučka, Krutov ještě jednou zazlobí, ale Makarov je

již spolehlivě přepnut do režimu VV (velmi volně), ve kterém vydrží až do vařící vany. Safra kluci, díky, a poklona, máte formu, kousek pyramidy jsme snad postavili, a nebylo to vůbec zadarmo!

HURÁ NA JEŠTĚD

Kolíkáč – Balíková symfonie

Po Skvostech jsem slušně posekán, ve čtvrtek raději bez Koloděj, počasí stále šílené a na sobotu se to vůbec nevylepší, ale věřím rosničce Kaprovi, takže připravuji letňáka a svůj zadek na mrazivý průplach. Předehrou je ještě páteční pasení koz, Kapr se projevil jako zkušený manager a mechanik a připravil mi nástroj na časovky, díky moc, takže teď se již žádné výmluvy neberou a mám z toho pěkný vítr... Za hodinu jsme napásli 30km a nohy bolely stále, tak snad plánovaná večerní rodinná sauna nažene do žil tolik potřebnou energii. Ani nějak nemám start'ák, letošní zima připravila již nějaká dvoukila, tak je člověk otupělý, ale stejně raději zaháním kaciřskou myšlenku si to prásknout z Jíza a využívám italského odvozu Jeana. Již ráno v autě voní Jeanův bezpečko-gulášek a ještě více tak zvyšuje moje těšení se na podvečerní garážovou párty. Už aby jsme byli zpět! Vyrážím tak nějak ve stylu Nohavici „Děcka mají zmrzlé kosti a sáňkují už jenom z povinnosti“. Ale když vidíte, že s námi vyráží borec z Liberce, který přijel autem ke Kaprovi, objedná s námi svoje první životní dvoukilo, v půlce je u svého bydliště a pak zase autem od Kapra nazpět, tak si tu atmosféru prostě musíte začít užívat. A když v Podbrahách vidíte v úžasu ten čekající pestrobarevný balík, v tom hnusném počasí, v 8 hodin ráno, tak se nedá nic dělat a lítáte v tom zase až po uši. Uff, to byly pocity! Léňa už to skvěle popsal, tak se skokem přesunu do Českého Dubu, do kterého jsme bezproblémově dolítli v tom nejbáječném uskupení na světě, v cyklistickém balíku, který dokáže zahnat veškeré chmury BMC už mazalo zpět, my najíždíme do prvního kopce, který je zahalen v hrozivé mlze, směr Domaslavice. Jedu tady premiérově, tak vůbec netuším, jak to bude dlouhé, nejdříve krotíme špici k pomalejšímu tempu, aby všichni stíhali, ale zdá se, že to nebude jen jeden magnet, domky na úbočí jsou hodně nad námi a okolo nich prý pojedeme, sděluje mi Mišutka, který tady jel již na podzim. Kapr zrychluje tempo, že prý bude fotit, v uších mi zní slova trenéra staříků, drž se kapři ploutve co to půjde a při každé společné jízdě, žádné flákání! Prání trenéra je mi rozkazem a již si chrochtám za zadním pláštěm naší Šlapky roku. To nenechá klidným ani ostatní a tak se drobíme na jednotlivce, vepředu zatím jedeme v 6 kusech. Kopec je to krásný, serpentina mezi domky, ale začíná pěkně přituhovat, a jak kdyby jsme se chtěli více zahřát i naše rychlost se zvyšuje, škádlíme se jako malí kluci, což není po chuti Léňovi a po chvíli ho vidíme o serpentinu níže ... ha šetří se na Ještěd mi bleskne hlavou... Zkusím ještě parodii na nástup, ale neudrším nasazené tempo a poslušně parkuji zase ve skupině, přece jenom tam nějak méně fouká a je tepleji Kapr ještě před horizontem přiloží, aby pak seskočil u krajnice a začal fotit, já ztěžka vydávám nejenom nadměrné tepy z kopce, který jsme zdolali, ale i ten zamlžený pohled na okolní přírodu, která je zabalena do sněhové peřiny a silnice je chvílemi zúžena na projeté koleje díky sněhovým závějím. Tak to potěš, pravá zimo, vítej zpět! Bléé, ještě že jsem pod zimní bundu nandal dvě vrstvy, pomaloučku sjíždíme dolů z Rašovky a kecáme s Léňou. Tak dnes Ještěd nevidíme ani náhodou, mlha jako mléko, ani nevím, co nás hnalo dál, tady být sám, tak to balím na vlak. Přes tankodrom to domydlíme do Hanychova a začínáme stoupat k Ještědu, je to nádhera, ty orange svítivé dresy, jak si razí cestu tou mlhou, okolo nás ještě lyžaři a snowbord'áci, kopec vlévá endorfiny do našich pochmurných duší a dává tak zapomenout na to, co je kolem nás, navíc střelec Chose, bez zimních kilometrů, nastupuje a odjíždí, má to atmosféru, která nakonec graduje odjezdem dua staříku Ka-Ko, kteří se před parkovištěm v sedle dávají takovou přednost, až málem spadnou ... Kapře, ty jsi tam byl o 2 cm dříve, ne já! S kafičkem nás již očekává Luděk, nahoru k vysílači to je prý plná sněhu a ledu, ale dvěma borcům Salovi a zelenému BMC to prý nevadilo. My to vcelku rozumně vzdáváme, jízda nahoru by asi šla, ale dolů by to bylo horší, úplně stačí ten sjezd po vysolené silnici do Osečné, kdy se klepeme, jak ratlíci. Zpáteční cesta je pak v duchu balíkové symfonie, která umožňuje se všem šťastně vrátit do svých přístavů. Sice když v Mimoni u pumpy se dozvídáme, že nás ještě čeká 80km není většinou do zpěvu, ale uteklo to strašně rychle a vytožená garage party je tu....

Po každé hostině je slušností poděkovat... tak tedy:

Dekuji Bobkovi, že vymyslel Hura na Jested, že letos, navzdory tomu že nemohl jet, dodal milý dopis a ceny, bejku, jel jsi s nama, určite by se Ti to libilo, moc jsme na Tebe mysleli!

Dekuji Kaprovi, že znovu poskytl svoje zázemí, garážová party neměla chybu, navíc ten 50-ti letý lak na rakve mě ještě teď hřeje a dělají se mi mžitky před očima!

Dekuji Jane Kaprové, za tradiční famózní koblihy, knedlickovou polívku, kávu a veskerý servis, který nám poskytuje a trpí!

Dekuji Jeanovi za excelentní gulage a za odvoz Made in Italy!

Dekuji Lenovi za jeho letošní vrchol sezony!

Dekuji všem co dorazili, těch 18 hlav v tomto počasí ukázalo, že sezona opravdu stojí ve dveřích!

Dávám zimní hadry do pracky s virou, že je vytáhnu až v listopadu, mám dvoukilum a pumpám s jejich kávou automatama, bylo to prima, díky, bude se hezky vzpomínat!

Léňa – Příští rok jedu zas at' s Malinou nebo bez!

Hurá na Ještěd je na první pohled pro všechny jen další šlapkovská akce (jak již napsal Jóna ve svém reportu), ale pro mě to je monument, který pro mě znamená v celém roce nejvíc. Jsou to už dva roky, ale stále vidím jako dnes: Kroutícího, vzdychajícího Malinu v serpentýnách na Ještěd, pak ten pocit, ještě shodit a být pryč...to se nedá nějak popsat to se musí zažít a jak jsem psal již v tehdejší reportu ikdyby to bylo jen jednou za život stálo to za to! Další středobod této akce jsou vyhlášené domácí kobližky paní Kaprové, kdo neochutnal, nepochopí, ale jsem si jist, že i tento rok si získaly další nové fanoušky. Celou zimu jsem směřoval k tomuto dni, ne jednou jsem to oznamoval na našich zimních výšlapech, kdy na mě všichni pokřikovali: Co blázníš je teprve leden! Ale já musel, viděl jsem před sebou jen ty Ještědské serpentýny. Výkonnost se mi pomalu, ale přeci jen zvyšovala, k tomu se přidala neplánovaná hmotnostní úspora přes 8kg, Malina vající se celou zimu v práci nebo na gauči, jo těšil jsem se moc. Aby vše nešlo jen tak lehce začaly se těsně před Ještědem kupit překážky. V práci jsem na termín Ještědu dostal směnu, kdykoli jsem měl volno, hlídal jsem nemocné děti nebo musel jet někam něco zařizovat. S tím vším šlo vše zase z kopce, málo kilometrů, za deset dní 5kg zpět, počasí bylo spíše horší než lepší, Malina se rozhodl nejet, začal jsem opět upadat do stavu bezmoci jako minulý rok. V práci mi pomohl kolega, takže jediné pozitivum, mohl jsem jet a těšit se aspoň na koblihy a další delux catering od Kapra s Bobkem (který se bohužel nezúčastnil kvůli zdravotnímu hendicapu...). Je sobota 6.4. 5:00hod, venku 0 stupňů. Čeká mě 200km s vyhlídkou toho, že na vrchol Ještědu nemusíme ani dojet kvůli sněhové kalamitě, ale stejně vstávám a razím to se zastávkou u Bobka pro ceny do Sojovic pěkně v teplíčku autem. Ze Sojovic vyrážíme s pětiminutovým mankem ve složení Kapr, Kolíkáč, Jean, Mišutka, Pupák, borec a já. Kapr nám hlásí, že v Podbrahách nás bude čekat Alf a Salo. Těšil jsem se ještě na CK Vitas tour a někoho třeba ze Sparta cycling academy. Jaké bylo tedy příjemné překvapení vidět pěti v červenočerných dresech BMC + další čtyři nebo pět překvapení, nemusím popisovat, budeme pěkná skupinka, která nakonec čítala 18 hlav. Z Podbrah jedu na špici s Kaprem a to zejména z důvodu, abychom skupince ukázali jakým tempem by se měl dnešní výlet ubírat. Po zdolání prvního kopce přepouštíme špici do rukou kluků z BMC, kteří se pěkně trefili do našich not a nikam to neženou. První kilometry jsou na pohodu v závětří. V Benátkách nad Jizerou to je na 20km nám Jonáš hlásí první defekt dne. Čeká nás první zastavení, není to problém je přeci normální, že v tolika lidech na těch našich silnicích se něco, někomu stane. Ale jelikož Jonáš je v defektech Mistr a má v nich speciální nadání nekončí jen u jednoho defektu a po odstranění prvního, přidává v zápětí další. Vitas nás rezolutně posílá dál, nechává si u sebe jen svou červenočernou družinu i s naším Smejkm, že nás dojedou. Nepochybujeme a razíme směr Boleslav, Mnichovo Hradiště. Zatím máme průměr něco přes 29km/h, vítr fouká proti takže je klídek a kecačka. Když přijíždíme do Mnichova Hradiště již vidíme jak nás celý Vitas tým čeká u stažených závor. Fajn je nás zase 18 s několika švýcarskými lokomotivami. Vlastně až do Českého Dubu se nic zvláštního neděje, jede se údržba tepu mezi 120 až 140 tepy, jedeme po rozstřílených silnicích, točí se, keca se. A jak se pořád jede a nestaví tak můj močový měchýř má stále větší a větší potřebu mě upozorňovat, že ho mám. Díky tomuto mému vnitřnímu boji, jedu dobrých patnáct kilometrů tak abych se co nejméně dotýkal nohama břicha a začínám zvažovat myšlenky o

rychlé úlevě to mě, ale po zhlédnutí teploměru kde vidím 2 stupně rychle přechází. Ještě, že je tady Kapr a povídá si se mnou. Jako můj zachránce se zjevuje Jonáš a navrhuje přestávku, jo, jo, jo jsem pro. Poprvé vytahuju foťák a pořizuju momentky. Vitas nám oznamuje, že zrovna dnes má jeho dcera 18 let a že by měl být doma na oslavě. Je to škoda, nejen proto, že jej ztrácíme, ale také proto, že odjíždí celé BMC uskupení, ke kterému se překvapivě přidává také Smejky, ještě že s námi zůstal Luděk. Jsme tedy štihlejší o šest lidí, nejedeme ke 40km/h, ale spíše 35km/h to ale v balíku není moc cítit. Vzpomínám na lidi co nejeli, Icemen, kterého si vybavuju jak si to s námi tudy dva roky zpátky taky užíval, Pantátu, který by si chrochtal jaký to je krásný závod bez kopců, Bobka a jeho batůžek pojmenovaný po této klasice, Quita, kterého jsem už neviděl nepamatuju, Camrdu, který by jistě blahem brumlal, Technika na kterého se moc těším zejména na Břežanské osmě a doufám, že ho koleno přestane rychle trápit, jo chvílemi mi je i smutno. Jak si tak promítám všechny ty nepřítomné lidičky ani se nevšímnu, že jedeme nějakou jinou trasu, v Českém Dubu nepokračujeme po hlavní, ale stáčíme to někam doprava, kde to znají jen účastníci podzimního Ještědu. Mišutka začíná jak je jeho zvykem lamentovat, co že nás to čeká za dva kopce, že bude muset shodit poprvé velkou apod. Zaráží mě jen ta část jeho věty ... čeká jí nás dva velké hrby... V Domaslovicích Mišutka hlásí : Tak tady to začíná, loučím se s váma. Při pohledu na tachometr, který mi ukazuje sklon 5% nechápu, proč by se měl s námi loučit. Jenže Mišutka měl pravdu, na pohled táhlý magnet začíná pěkně růst a mezi domy má i 14%. Kapr se začíná vyvážet dopředu s tím, že jde fotit. Ok tak jen sedím a čekám kam to až povede, jenže jakmile je Kapr před námi asi o 50m, vyráží za ním Kolíkáč, kopec polevil na 11%, ale nezbyvá mi nic jiného než shodit o dva pastorky dolů a rychle za staříkem. Ještě se na nás nabaluje Salo na krosce, Luděk Kvapil a lehkonožný Tomas Sulc na zeleném BMC, hups a tepy mám 180, je jasné, že Kapr fotit nebude. Ještě se otáčím za sebe, ale tam už nikoho nevidím hm to je fajn. Kolík jen tak prohodí: Vede to tam až k těm chatkám v těch mracích?, Kapr je tiše odvětlí: Jo vede, ale nekončí... Když zvednu hlavu vidím nad sebou tři serpentýny dál už nic, protože zbytek je v mlze. Kopec se začíná rovnat tzn. sklon jde pod 10% až na nějakých 6 až 7%, visím jak to jde, Kolíkáč tvrdí muziku, jakmile se zmírní sklon, shazuje a zrychluje, dávám ještě půl kilometru na mém maximu a pak pronesu tu větu: Já na to mrd**, hodil jsem vzadu 23 zubů a točil své, kvarteto mi začalo rychle mizet v mlze a zůstal jsem sám ve svém zatracení. Na vrchol mi zbýval ještě kilometr, kde kopec měl už jen 5%, ale i tak jsem tam musel dát kašpara s 25 zuby. Viditelnost nepřesáhla deset metrů, tak jen se neztratit. Silnice se najednou začala rovnat a přešla do 1% klesání a to jsem poprvé v dálce zahlédl oranžový dres Kapra jak tam sedí na rámu s foťákem v ruce a čeká na odpadlíky. Uff tak to mám za sebou, jen nevím kde jsem, kde jsou ještědské serpentýny nebo už jsme nahoře? Nevím, jen sundávám totálně zamlžené brýle a průměrnou rychlostí kolem 12km/h sjíždím po mokré silnici s ledovými jazyky, které se při teplotě kolem 0 stupňu jistě nebudou chovat jinak než klužce. Než sjedu úplně do údolí dojíždí mě biker Chose a další. Všichni se sjíždíme až za Prosečí pod Ještědem nejsou tu s námi jen Salo, Luděk z BMC a raketák Tomas, kteří jeli dál bez zastavení. Do Liberce jedeme krokem, silnice ani z dálky silnici nepřipomíná jsou to prostě krátery v zemi jen tak poházené po celé šíři pozemní komunikace. Začínám chápat proč v posledních kilometrech z tří aut, které jsme potkali byly všechny minimálně druhů offroad. Když míjíme ceduli Liberec je mi jasné, že typický Ještěd z Roztání dnes nepojedeme, ale poprvé si vyzkouším vyjet na Ještěd z druhé strany. Vůbec nevím co mě čeká, nad námi jsou jen mraky, jediný kdo to zná je Kapr, který nám vypráví o závodě Masters jak si tady dával. Sklon silnice vypadá strašně, ale má pouhých 8%, jedeme městem, takže musíme přejíždět namrzlé koleje od tramvaje, mineme hospůdku: Jsme tady s Vámi čerti (to jsem musel vyfotit) a když už jsme měl v ruce foťák, profotil jsem se až k první lanovce. Kolíkáče nejspíš mé focení moc nebavilo tak začal pomaličku, ale jistě příkládat pod kotel až mi jízda jednoruč přestala stačit a pořizování dalších fotek mě stálo víc a víc sil, hold foťák musel zase do kapsy, tepy nazpět na 180 a jen šlapat. Absolutně jsem netušil jak je to dlouhé, jestli se to ještě někde zvedne, prostě tady mi žádná taktika nepomohla, musel jsem jet co to šlo. Když už jsem si na to naše tempo zvykl nastoupil nám Chose a to totálně zdrcujícím způsobem, na který nikdo nereagoval, během chvíle měl na nás dobrých 20metrů, měl jsem 185 tepů takže jsem byl rád, že nikdo další tento útok neopětoval. Jenže Kolíkáč to dlouho nevydržel a hurá za ním. Docvakl Choseho jako nic a když jsem viděl, že v tempu nepokračuje, přišlápl jsem tedy a s Kaprem jsme si tyto dva výletníky dojeli. Nechtěl jsem zvolňovat z aktuálních 188

tepů tak jsem jel dál což Chose okomentoval: Tak se mějte! Chvíli jsme tedy jeli ve třech, Kolíkáčovi to ale nestačilo, vylezl z háku, přešel si na levou krajnici a zrychlil tak o 10km/h! Ani jsem nemrkl ono to v skoro 190 tepech ani moc nejde, Kolíkáčovu výzvu přijal jen Kapr, který mě nechal zase samotného v mlze. Sklon nebyl větší než 6% ale i tak jsem nemohl jet rychleji než 15km/h, za mnou nikdo, vepředu jen mlha takže zase bezmoc a samota. To je tedy vrchol, jak sis ho představoval? Ne tak ani v těch nejčernějších snech. Věděl jsem, že Kolíkáč bude zlobit, ale ne že mi v Dubnu kdy je teprve na 50% své kondice takhle ujede, doufal jsem v Kaprovu únavu a nechut' tady moc závodit spíš jsem čekal, že mi ujede Honzis nebo někdo takový. No nic, na parkoviště pod Ještědem jsem dojel jako třetí (nepočítám trio Salo, Tomas, Luděk kteří jeli až vrchol daleko před námi). Na parkovišti nás čeká Luděk Kvapil z BMC, který je už dost promrzlý, hlásí nám, že jet výš je šílenství, je to tam samý led a mlha, panuje tedy rychlá shoda, dál nejedeme. Postupně dojíždějí další a další korálky. Ještě chvíli čekáme na duo které se vydalo až k vysílači, ale jsme už všichni totálně promrzlý až na kost tak nečekáme už dál. Následný sjezd беру jako boj o přežití. Ještě jsem pořídil fotku pro Dreamra aby viděl co na Kanárech určitě ve sjezdech nezažil, bílé stromy, metrové závěje, sněhové jazyky a hromady soli na mokré silnici. Do obličejů mi při rychlosti slabě přesahující 20km/h nestříkala voda, ale hručky soli. Ikdyž jsem vyjížděl jako první tak v Roztání jsem mezi posledními. Je domluveno, že se čeká v Osečné, proto nezastavuju a užívám si rychlosti kolem 60km/h. Zima mi je pekelná, rukavice, které mě provázely při teplotách mnohem nižších naprosto bez chyb tentokrát nefungují vůbec, ruce mám promrzlé, na těle mě studí Moira, prožívám teplotní peklo a v této rychlosti skoro bez šlapání se moc zahřát nedá. K tomu všemu máme ještě sraz v Osečné, kde se čeká skoro dvacet minut a to ještě nejsme všichni. Protože známý od Lud'ka nejel na Osečnou, ale na Liberec! Takže Luděk s Kaprem mu jedou naproti a my ostatní polárníci jedeme do Mimoňe na benzinku, kde náš další sraz. Hned po této domluvě zacvakávám do pedálů a jdu s Kolíkáčem na špic, touha zahřát se přebijí i strach z přehnaného tempa. Jedu co to dá, naštěstí vítr je mírně proti, takže jet ostřeji nemusí lidi v háku bolet, ale i tak slyším zezadu: Volněji! Sakra vy chcete abych umrzl! Kolíkáč mi po pěti kilometrech hlásí, že střídáme. Jen ho prosím a kdybych mohl tak i na kolenách: Ještě ne, ještě mi je zima! Kolíkáč mi vyhovuje a ještě to se mnou pár kilometrů drží. Jakmile začínám cítit prsty, jdu se schovat do závětří., Kolíku díky. V Mimoní jsme za pár minut, cestou se k nám připojují Luděk s Kaprem, kteří se svou misí neuspěli, protože s borcem se nepotkali, aspoň jim nebyla zima. Těsně před Mimoní mi už je zase pěkně teplíčko, jaká škoda, že musíme zastavit na benzince. Benzinku bereme útokem, kávy, čokolády, cola, tyčinky vše do nás padá jako do popelnic. Za dvacet minut dojíždí na benzinku i Lud'kův kamarád, který se nám svěřuje jak to vzal na Český Dub, že se mu zablokla zadní brzda atd. Jsme rádi, že je tady a nemusí se zbývajících 80km plácát sám. Když se už chystáme odjet přijíždí také duo z vysílače Salo s Honzou na zeleném BMC. Jsou pěkně promrzlí tak ještě čekáme až se zahřejí kávičkou, což staříci využívají ke studování odborné literatury z Kolíkovi knihovničky (viz foto). Na kolo nasedám sice v teple ale po prvních metrech zase klepu kosu... Za Mimoní se mi vybavuje minulý ročník, kde na nás v těchto místech padaly kýble vody a my byli v euforií, tentokrát bojujeme jen se zimou. Vítr máme krásně v zádech, takže ikdyž už máme v nohách přes 130km jedeme stále mezi 30 až 40km/h, Kolíkáč s Kaprem se proměňují na chůvy a starají se o unavenější borce z unavených. Doksy, Dubá to mi splývá jen se letí, jsem-li na špici snažím si to co nejvíce užít, nohy sice brní, ale nebolí, vždy když mě to začne bavit nejvíce, zbrzdí mě hlášení zezadu: Mooc! Několikrát jsem na vážkách, zda-li neopustit teplo skupiny aspoň na tento úsek z Dubé do Mělníka si to pěkně prásknout na samotku sto metrů před balíkem, ale nechám si své chutě zajít a vždy zase shodím a poslušně se řadím do závětří kde se jede opravdu zadarmo. Za Mělníkem kolem 180km mě začíná bolet levé koleno, skoro při každém šlápnutí mi tak 5cm nad číškou píchne, začínám hledat vhodné převody, ale bolest neustupuje. Takže poslední kilometry dojíždím více méně jen pravou nohou, levou jen se setrvačností točím a občas zkouším zatlačit, zda-li to píchání nezmizelo. Posledních 15km jedu na špici s Pupákem, který jede přesně dle mého gusta tzn. bez zrychlování nebo zpomalování. Za Hlavencem ještě hypnotizuju tachometr a čekám až přeskočí z číslice 199, číslice 200, což se děje před Podbrahy! Výborně první letošní dvoustovka padla. Po dojetí mě nohy krásně brní, koleno bolí jen na omak tak snad to bude do soboty dobré. Škoda nezdolání samé špice Ještědu, ale dnes by to byl nerozum na druhou. O tom, jaké jsem zažil zklamání sám ze sebe ve stoupáních kolem Ještědu jsem již napsal

dost, takže teď už jen to dobré. Kaprova garáž je nejlepší zázemí, které existuje, kdo to nezažije nepochopí. Prostě si představte, že jedete sedm hodin na kole ve dvou stupních, dojedete domů ještě než dosednete máte na stole vynikající domácí vývar s játrovými knedlíčky, ještě než dolížete první talíř máte na stole domácí gulášek, ke kterému máte na výběr mezi několika druhy alkoholických a nealkoholických nápojů a jako třešnička na dortu jsou samozřejmě narvané mísy s koblihami, které nám připravit muselo zabrat nejméně půl dne a my je zlikvidujeme za 30 minut! Že je u Kapra teplíčko nemusím ani zmiňovat. Bobek nám připravil bohaté, skvělé ceny, do teď nechápu jak to dělá, že do nás tolik investuje, připravil čtyřstránkový elaborát, který nás pěkně pobavil, prostě na vše zlé se pak velmi rychle zapomene (nebýt tedy Kolíkáče, který mi tak co 5 minut připomínal, že mě na to mém vrcholu sezony dal jako Malinu). No co dělat, příští rok jedu zas ať s Malinou nebo bez. Kapříku, Bobku díky moc.

SÁZAVÁK

Kolíkáč – Zahleněný Sázavák

Nevěřicně koukám na předpověď, po čtvrtěních srpnových Kolodějích, přišel na Sázavaka zase leden. Navíc můj vzduchový filtr je stále zaneřáděn, takže sobotní deštivé ráno naznačuje krásný sobotní program na divanu u televize. Ovšem Kapr chce podepsat a orazítkovat licence, tak že by se udělal rodinný výlet za úvalskými keškami? Kolo si do auta pro sichr dám, třeba začne svítit slunce. Zapnuté stěrače nesignalizují změnu počasí, do háje, takový skvělý hromadřák, letos jich je na jaře zase poskrovnu a já budu čučet a závidět z auta těm magorům, co se klepou v dešti na startovní čáře? Start, a už se gumuji za Kaprem, který sjíždí první odjetou italskou Lawi group. Uff, jede se slušná kaše, natáhlo se to do dlouhé lajny a každé zaváhání se nemilosrdně trestá... Na svá bedra si bere sjíždění Kapr, skáču mu do háku a děj se vůle boží. Nejede se mi špatně, zleva již se řítí Malina a pokouší se je docvaknout tvrdým nástupem. Kapr jede stále přijatelné tempo, Hradešín za námi, doleva do děr na Masojedy. Již začalo drobně pršet, skáčeme v tom tankodromu, a už to lítá, bidon od Sala přede mnou, jedna klička, trefuji jámu, najednou vlevo couvajících Malina, chci se ho zeptat, co se stalo, ale nějak nemám slov, pusa plná hlenů, a do háje již mám díru 10 metrů, Kapr groupe je asi v 5 lidech včetně skvěle jedoucího Bonza a pomalu se mi vzdaluje. Skvělýýý, takhle jsem si to přesně představoval, ohlédnu se, za mnou liduprázdno... a mám to chuť zabalit, otočit a zalézt do auta. Jako na dlani vidím, že Kaprova skupina pomalu stahuje ztrátu na vedoucí grupu, pro mě ovšem nehezky pohled. Naštěstí zezadu přilítne Salo, který se vracel pro bidon a za ním zavěšen i HonzaB s Liborem Domanským. Salo to ještě hecuje ke sjetí, vše marné, ale po chvíli nabíráme odpadlý vagónek v podobě našeho Bonza. Přes skvěle ohlídanou Vyžlovku přeletíme a mažeme do údolí. Kluci jsou plni sil a elánu, a tak se špice nešetří, jen já jsem nějaký zabrzděný a moc se na špici nezdržuji. Skalice kostky chytám i menší zásek, ale jak kdyby na mě čekali, díky kluci. Do Sázavy se napít, cucnout gelu a jde se na Dojetřice. Hned od zdola jde do trháku Libor, já nasazuji konstantní tempo a jedeme za Liborem. Jak jsem pošetřil síly na rovině, tak mě ani nikdo nechce střídat, ve vesnici je Libor náš a v rozjetém vláčku to šněrujeme nahoru. Sjezd z Vodsliv do Chocerad je moje tragédie, ani z kopce mi to nejede, bojácně brzdím do každé zatáčky a dole ty díry jedu krokem. Nesmím se tedy divit, že do kopce na Ondřejov najíždím se ztrátou min. 50 metrů, a mám jak na dlani Sala a Libora, jak se pomalu vzdalují Bonzovi a HonzoviB. Na HP u pudingu, o kterém je už dávno rozhodnuto, se dáváme do trojice a již smíření s osudem drtíme ondřejovské kočičí hlavy. Bonzo s HonzouB jedou parádně, jsem nakonec rád, že jsem tady s nimi, dává mi to zapomenout na ty moje divný stavy. Stále máme na dohled odjetou dvojici, ale již nevěřím, že je sjedeme, ale náhoda v podobě autobusu nás nakopla a na kruháč na Mukařově jedeme šrot, který je odměněn, jsme zase v 5 lidech. Před cílem, chci sdělit klukům, že spurtovat určitě nebudu, odtáhli toho více, ale nějak přes ty hleny nemůžu mluvit, a tak v cílovém brdku nechávám vše osudu. A když člověk jede bez ambicí a bez cílových nervů většinou to dopadne lépe, než si myslel. Žádné křeče, kopec se mu zdá i rovinatější. A tak jedu tempo Sala, a trochu nezaslouženě, se překulíme přes cílovou čáru o chvíli

dříve než zbylé trio... Pochvala a úcta k lidem co letošní Sázavák znovu skvěle připravili, výsledky a fotogalerii jsem hltal jedním dechem! PS: a v neděli mi bylo lépe, a pak že kolo není lék

MILOVICE - PAVE TOUR

Dreamer – v Milovicích ve stylu Paris Roubaix

Az me to překvapilo, že jsem byl nakonec jediný účastník z našeho klubu, který se vydal 1. května na nový závod po kostkách v okolí Milovic! Protože poradatel upozorňoval na těžký terén ve stylu Paris Roubaix, šel jsem jaký materiál vzít. Canyonu jsem opravdu brat nechtěl, takže jsem sundal světlo a zvonek z Ridley a na závod se vydal s tímhle "zimákem". Pochybnosti byly, poměrně chladno, oblačno, asi 13 stupňů víc než, dost foukalo, prostě ideální počasí na jarní klasiku jako z Belgie! Na startu opravdu dost lidí, včetně krosarů Dláška, Kyzivata, nechybělo opět Lawi se Zahradou, Libou, BMC v silné sestavě, nechyběl ani kamarád z Kanaru a konečně nechyběl ani Petr Kolhbeck z Lawi, který se o tomhle závodě dozvěděl defakto až ode mě a když zjistil, že to bude klasika, tak neváhal ani vterinu a také dorazil s velkými ambicemi! :) Tráť jsem si vůbec neprojel jen kousek kolem startu a cíle, bylo docela problém v těch polních cestách najít, kde je start :) Přesťo nevim, jak to dělám, ale letos jsem na závodech na startu vždycky v první láně, přitom tam určitě nečekám pulhodinu předem. I tady tedy začvaknu do pedálu jako první, stejně jako na PRS a do terénu vyjízdim jako první. Pláště jsem podhustil na cca 6 baru a protože ty kostky nejsou tak hrozné jako třeba v Prasilech, ani to moc nedrncá a dá se jet. Po startu je opravdu lepší být vpředu, protože cesta je úzká, díry, kostky, občas zbytky písku, jak pršelo den předtím. Kopec se mírně utahuje, tak 4% má a ac se to nezda, balík se dělí. Chytám jeho konec a když se najede na hlavní silnici (což jsou sice pořád kostky, ale už kvalitnější) tak jsem v cca 30. členném balíku. Honzík ani kamarád z Kanaru tam překvapivě nejsou, hmm, tak dobrý no. Pocity jsem přitom neměl, pocit, že bych si hrabnul na úplný dno, žeby se začala zimní příprava zurocovat? Pak se v balíku jelo spíš už tempo, byl jsem zasatý vzadu, bylo tam dost lidí, který neznam, takže jsem se nikam moc necpal. Protože byl ale profil rovinatý nebo jen s mírnými hupy, pořád někdo nastupoval. Kde už bylo dobře být víc vpředu, protože člověk mohl přijít a moment, kdy se balík rozdělí. A tak jsem se tlačil víc dopředu, nekam k P. Kolhbeckovi, který jel opravdu pěkně a má letos opravdu velkou formu. Takže jsem třeba v jeden moment i nastoupil, ale vzápětí co můj nastup skončil, hned nastoupil Tremel z Lawi a další. A tak se to pořád přelevalo a tak zatímco jsem byl v jednu chvíli na spíci, o 30 vterin později jsem byl na konci skupiny a ani jsem nevěděl, jak. Při najezdu do 2. kola jsem věděl, že se odbočuje z hlavní, nekam na cyklostezku, ale čekal jsem to místo dřív, když jsem byl na cíli. Když to místo stále nepřicházelo, usoudil jsem, že tady bude až daleko a jak jsem psal výše, během pár vterin jsem se snadno zase propadl na chvost skupiny, tam prostě stáčila krátká ztrata pozornosti. Bohužel v ten moment mi došlo, že se blížím k té odbočce, kam bylo zahodno najeť někde vpředu, protože následovala úzká cyklostezka po polní cestě, následovaná kostkami. Tam mi bylo jasné, že se pojedou láně a je rozdíl, jestli tam do 10. místa, nebo na 30. místě :) Takže se na poslední chvíli tlačím dopředu, ale pravá zatačka o 90° je tu dříve, než jsem myslel a nestíhám brzdit. Lidé předemnou už zatačí, já brzdim, brzdim, abych do nich nevrátil. Sice jsem vše ubrzdil, ale borci za mnou ne. A tak najednou stojím na zemi, snad jsem ani nespádl, ale koukám, že zadní kolo má prohnutý ráfek a to tak, že na tom nejde pokračovat! Páda Salo, který pro změnu zboril přední ráfek. O minutu projíždí asi 8 lidí s Honzíkem a kamošem z Kanaru. Jaký pocit frustrace, hrozně si nadávám, že proč jsem nejel v klidu, třeba s nimi! Neudělal s tím už ale nikdo nic a tak jsem došel pesky asi 200m k autu a jel domů, bohužel tedy DNF, nohy jsem měl dobré, na to, že jsem jel na starém zimáku o 2kg těžším než Canyon, tak to stáčila na to zůstat v čelní skupině. Milovice tedy po závodní stránce nevyšly, tráť to ovšem byla parádní a doporučuji za rok více slápkat, aby se zúčastnili!

KOUŘIMSKÁ 50

Honzis – Kouřimské kilo v čelní grupě

pátek večír, mám se přihlásit? Aha - už to nejde ... Tak nic, počkám na ráno. Radar - bude lejt ... Hm, tak jako jedu, když už jsem přezul Madonu z Pave tour zpět na závodní pláště. Do Kouřimi to mám 11km, nejede mi to, co tam budu dělat??? Registruju se na kilo, nač troškařit, že jo Super zpráva, oddělené starty! Nepříliš pozitivní zpráva - je tu Něža, Somr, Malina, Kudrna, Dudek, Vokolci, Holub, ... Oops, to docela smrdí průserem. Začíná poprchávat, startujem, Kolík v úniku Drtí tam převod a la Vitas a vypadá dobře, pak kecám na špici já s Kaprem, bohužel Něžu a spol. to dle předpokladů přestalo bavit a nastupujou. Blijem do Dobrého Pole, chvíli voraz, hned levá a nanovo tam lovím hák do 6% stoupáku na Bulánku. Nahoře tam skoro nejsem, ale když to přežil i Technik s Kolíkem, tak by byla škoda to pouštět, ne? Prezident řve v euforii a to máme za sebou jen asi 6km Jedem nejedem po mokru přes Olešku asi v 20lidech údolím. Občas se někdo větrá, asi zkouší nohy - třebaš pan Malina Nicméně až pod druhý kopec - teda spíš takový magnet kolem Benátek směr Uhl. Janovice zůstáváme komplet. Mám zase co dělat, ale pak se tak zvolní, že jsem chvíli i vepředu a když zezadu přijede Kapr s hláškou - pojď, jedem! tak nečekám a jedu. Mu v háku, páč časovkář se pozná a já mám co dělat mu vůbec někdy vystřídat ... Ještě je tu s náma jeden týpek s Cannondalem. Valíme si to přes Janovice, já tahám nejmíň, nemám rozhodně tolik sil abych se větral před balíkem! V Žišově nevybírám zatáčku, jedu trávou, pak už zezadu dolítá balík, takže čekám. 2 hnusné přejezdy a teď padák přes Bečváry. Za dalšíma kolejema nástup do magnetu, ale jsme tam všici. Padák přes Mlékovice, další přejezd, sjezd do Toušic a hup nad Kouřim. Padák na náměstí, mačknout mezičas 1:17hod a něco - průměr přes 38km/h. S Kolíkem a Technikem jsme tak hezky vzadu, že spadlé bidony, natažený balík + kostky způsobují dělení skupiny. Tak nějak nečekaně, ale prostě tam nejsme! Potěš koště, takhle to pro*rat??? To jako prr pánové, gumuju kostky v Kouřimi, dojíždím Technika, vsadí tam hezkou špici se svejma Zippama, ale je to málo, rakeťáci maj furt 30m. Dlouhejch 30metrů ... Nedá se svítit, nastupuju, dolítnu prošitéj top 10 a hnedka nástup. Díky kluci, já jsem úplně poblitej a musím další minutu ze sedla až stehna pálí i v tý kose. Sotva lapám po dechu, ale jen co se dá levá, tak pánové zase zvýší tempo! Už se to dělí, už se to porcuje, vepředu Něža tancuje ... Dostávám se na úroveň Kapra, biker Holub nám drobet pomůže ale ne, nejsme tam, máme asi 20metrů. Jenže 20metrů, poblitej, sjížděj to ... Sotva točím nohama, hákujou, pak teda nějak střídáme a furt vidíme ty šmejdy vodjetý. Moc nespolupracujou, ale na nás tragédie to stačí. Naštěstí Somr z Lawi sjíždí i vlastní koně a spolu s Kaprem a Holubem to tam nakonec ve Výžerkách dojedem! Yes baby! Pak se nejede - dobře, jsem už ve stavu necukat - odpadám. Nejní tu Kolík, Technik ani Klímič, zůstalo nás 13, teď jen přežít co nejdál! V magnetu se nastupuje, chytám posledního háka, posmrkám si rukáv, ale Ok, tady ještě nezůstanu. Odjíždí cyklokrosař z Kolína. Vlní se na tom hrozně, láme to, ale jede furt tempo. Naštěstí Němec z Vokolku zastává můj názor - jen ho nechť, ať si větrá, budeme na něj čumět z 50metrů. No hurá, následuje kecačka a možnost si vorazit. Klidně bych dal i čůr pauzu, ale ne, výletujem. Uhl. Janovice, už se to rozjíždí, teda Kapr za to vzal a Něža podržel tempo. Průlet městem, v kopci z města dojíždíme kluka z úniku. Následuje další chvilka kdy se moc nejede. Dobře, km naskakujou, teď už to nepustit! Čekám co vymyslí Něža a spol, ale teprve za Bečváry se to začíná mlít. Najíždím vlevo a písku na Malinu, jenže tomu se nechce, takže si zašněruju silnicí sám a pak další a další lidi. Je to hezký, takhle se dobrovolně rakvit ... Zkouší to snad každej, furt plyn na podlaze a pak si odplivnout a počkat, až to zase někdo zkusí. Hezká sportka, kdo vyhraje? Cíl se nezadržitelně blíží, d'olík v Mlékovicích jedeme přes 50km/h a kupodivu se tak dá jet i chvíli do kopce Koleje, au au, do Toušic jedu z první, ale je tam auto, to však nebrání cyklokrosaři aby ho objel zleva. Poslední hup, všichni ze sedla, ale nic vážného, pořád hodně zájemců o bednu. Co s tím? Nastoupit Najíždím vlevo, Malinovi řeknu, tak naposled - cvaknu tam 53/12z, což je do mírného stoupání vhodný převod a tepy vylétnou nad 170. Mám náskok, jenže bolest ve stehnech pokračovat nedovolí. Tak nic, za zády Něža, za ním další chrti, ale když se nejede, tak tam ještě vsadím poslední watty a zkusím to rozjet na horizont, bohužel 50m před horizontem mi seká a už se to přese mne valí ... Rezignuji a pozoruji všechny, jak si to valí do esíčka šedesátkou Bohužel vpravo je značka a zúžení a vlevo stojí auto. Kapr to tam pokládá, pokládá, brzdí, ale nedobrzdí a otre se o auto. Potom přepadne do silnice. Au au ... O

kus dál se zvedá Zbyněk Kudrna. No dobře, že jsem udržel adrenalin na uzdě a radši dojel 10tej, ale celej. Průměr 38,2km/h, celkem slušný. V cíli se mě paní, která stříhá čipy ptá, jaktože vypadám i po stovce tak v poho? - no já vám nevím, ale posledních 10km styl brzda - plyn, tam jsem si hrábnul slušně, jsem rád že vnímám a těším se jen na domácí vanu. Že běžím zítra do vrchu na Plešivec radši nemyslím. Ty nástupy poznám, budou hřát

Kolíkáč – Nástupy, únik, kočičí hlavy a pak konec

Mrholí, co zvolit za vrstvy, nakonec Kapr velí, krátký-krátký a návleky na ruce, při pohledu na Něžu a spol, bude asi teplo. První lajna, pozdravit PeBeho a jde se na to. Odstartoval jsem skvěle, jedu za zaváděcím vozem a stále mě nikdo nepředjíždí, až mám strach, že jedu blbě. Ale když se otočím, jsou tam, to pestrobarevné stádo rozrušených býků, které se zatím jen rozjíždí k prvnímu kopci. Pěkně mě vyvětrali a jde se na to, konec ohledů, Něža zvedá zadnici a to je povel k zapnutí pořádné wattáže. Uff, tady ty nástupy pěkně bolí, ale jsem tam, Dobré Pole, ostrá levá a další magnet, a další nástup, už jedeme pěkně natažení v lajně a rochníme si v maximálcích. Když už si říkám, že svésím nohy, že už to dál nepůjde, taky zvolní, jéé to je pocit! První postupný krůček za mnou, Bulánka dobita, vidím záda Kapra a Maliny a zezadu přilítne ještě Technik, no skvělý. Teď by to mělo jít, do Janovic vcelku rovinatý profil, je nás kolem 20 kusů a cákáme si do ksichtů. Malina s Kaprem operují na špici, taky se tam na chvíli ukázat, ale do cíle ještě daleko a kukaček se tu veze spousta Malina to zkouší, po chvíli Kapr s Honzise a kámošem Dreamera z Kanáru Michal Kubíček. Tak to už vypadá nadějně, s Technikem drtím ocas skupiny, Malina přilítne ke mně s hláškou: „V zimě objedeš celou republiku a teď když je Kapr v úniku, tak smrdíte vzadu...“. Tak teď trochu na špic a brzdit, ale není to moc platné, hned jdou přese mne, trio v úniku je stále nadohled a v Janovicích je máme. Teď pár rozbitých železničních přejezdů, po rozmydlených silničkách, kde mi jednou v zatáčce ustřelí zadní kolo, no to potěš, osvědčené Conti, co drží na mokru. Najednou jedu jak připodělanej, furt zkoumám zadní kolo, nemám snad i defekt? Nejlepší obranou je útok, musím dopředu, a hele s Kaprem jsme se ocitli v mini úniku, Kapr zařve B8 vítěj a užíváme si chvilkového opojení. Ale netrvá to dlouho, již nás mají a Kouřim je tu. Najíždím tam zase netakticky na ocase, zase jsem v nedbalkách a uspokojen, že když jsem byl před chvílí v úniku, že se nemůže nic stát. Ale šeredně se spletu, přes náměstí se jede pěkné řemeslo, kočičí hlavy vytloukají klíny do těla a najednou tam mám díru jako vrata. V totální kaši si sjíždím chvost balíku, ale je to pěkně natažené, je tu Honzis, Technik, safra kluci to chce dolítnout, visím jim z posledních sil v háku, Honzis ještě přikládá a je tam, bohužel s Technikem již nedokážeme více přiložit Tak to jsme to pěkně podělali ... za námi Pavel Veselý, co s námi jel Rytířov a Michal Dyntar z HSK. Tempo upadlo, vydýcháváme ten šrot a frustraci, jak nám to fouklo. Po ostré levé, ještě zkusíme zmobilizovat síly a jet tempo, stále věřím, že by ještě někdo mohl vypadnout a opravdu, na horizontu červený Vokolek a dle stylu jízdy to vypadá na Klímiče. Za Bulankou ještě zazmatkuji a stříhnu to blbě doprava, další ztráta, škoda, možná by jsme Klímiče sjeli. Točíme hezký kolotoč, za Benátky ale ztrácíme Michala a vidím, jak se Klímič dal dohromady s dalším Vokolkem Pavlem Svobodou a začínají mizet. Technik to ještě zdravě hecuje, Pavel jede parádně, já už nějak bez morálu, teď už to bude jen přeprava do cíle.

SEDLIC-PRČICE

Dreamer – Monínek má svoje kouzlo

Před rokem jsem poprvé okusil Extraligu Masters na Moninci a hodne se mi libila, takže protoze i letos vysel volny den uprostred tydne, nevalhal jsem s ucasti, i vzhledem k nejistemu pocasi na Mamuta kam chci jet ale pouze kdyz nebude prset Doprava do Monince s legendarnim Kolikacem, ktery proste nechybi na zadne akci! Cestou probereme a zhodnotime dosavadni prubeh sezony, proc nejsme na bedne od uvodnich zavodu navzdory dvoukilum v breznu nebo priprave na Kanarech (vzdy se najde nejaka pricina) a za hodinku jsme jiz v Moninci, kde se zaprezentujeme. Kratke, ale presto nepriilis dlouhe rozjeti pouze do Susetickeho kopce a pak si stoupnout na start. Tam stare znamo tvare (ktere jsem pred

par lety vubec neznal), stojim vedle Bedy Pruchy, vedle Technik, napravo LAwi, Honzis, hodne BMC, proste jako pred rokem, sem prijedou jenom lidi kteri se neboji kopce a to se mi libi! Po startu jedu v poklidu na hodne na spici, prede mnou pouze jedna dvojicka. Jak se kopec zacne utahovat cekam co se bude dit, zatim nic, ale pak se napravo prezene Petr Novak z Lawi a zacne odjizdet. Hned ho hakuje Beda Prucha no a ja protoze jsem na cele tak taky. Dobry jsem tam ale uz to dost boli hned takhle po startu, porad nerozjetej. Pak se chvili zvolni dotahnou se dalsi lidi. Jenze Novak vsadi druhy nastup, podruhe se hakne Beda Prucha plus Dudek z Kolokamu, taky to jeste chvili zkousim a za mnou dalsi lidi, ale pak to vzdavam a cekam na balik. Zavod bude dlouhy, rikam si ze Novak mozna vydrzi do cile ale Bedu nejspis nekde sjedeme. Zbytek Lawi pak samozrejme netaha, takze sjizeni se ujimaji hlavne BMC plus myslim Kudrna z Endurainingu. Po prvni Suseticaku je nas tak 35, je tam Technik, Honzis i Ala z Kolodeji. Sjezd se drzim spis vzadu ale nejakou ztratu nechytam, kazdopadne po te rozbite silnici je proste lepsi to nehrotit. V druhem kole najizidim do kopce pomerne vzadu ve skupine takze nechytam nastup a nase skupina se deli na dve poloviny, odjelo nam tak 10 lidi, stiha je nase cca 15 clenna skupina. Pritom to vypadalo tak nevinne a najednou byli odjeti Po sjezdu a dalsich brdcich se nam je ale podari doskocit ale docela to bolelo! Uz tam neni Technik, jenom Honzis. Treti kolo a kopec se jede sice taky hodne na krev taha tam myslim nejvic Kudrna, ale tak nejak tam vsichni jsou krome par odpadliku. Mimo kopec se ale moc nejede, tempo obcas az moc uvada, vypada to ze uprchliky s timhle asi nedojedeme, prtoze to co najedeme v kopci, jinde zase ztratime. Ctvrtý a posledni Suseticak cekam co se bude dit, pred kopcem беру gel a vyckavam. Honzis se vetra na spici ne ze by jel pomalu, ale proste to jeho tempo je takove, ze z nej lidi jako Zahradka nebo Kudrna v klidu jeste nastoupi. A to presne udelali, takze opet se jede do kopce v haku za sebou a kdo tam neni tak ma problem. Ja to nejak haknu a s vypetím sil tam jsem uz nas zbylo tak 10, Honzis odpada, no ani se nedivim kdyz predtim jel 10min na spici. Pak cekam ze se uz pojede v klidu az do ciloveho kopce na sjezdovce, ale to jsem se spletl. Nekolikrat zkousi odjet Liba a Zahrada jeste s Heczem z Kolokramu, my se je snazime zoufale dojet coz se nam nakonec povede jeste pred Sedleci. Cekal jsem poklidnou pripravu na zaverecny kopec a misto toho abych se bal aby mi to neujelo jeste pred nim. A prave proto je cyklistika tak krasna, scenar se meni kazdou chvili :) Cilovy kopec a moje motivace trochu vadne, protoze mam splneno, objel jsem cely zavod s temi nejlepsimi, jiny cil jsem si nedal! V kopci u parkoviste jsem na konci nasi grupy, ale mozna prilis brzy shazuji na lehký prevod (v domneni ze ten kopec bude dlouhy, coz nakonec nebyl, mel jsem si ho taky projet), zatimco ostatni to jeste chvili lamou, takze mi poodjizdi. Cekam ale ze budou odpadat a cil byl aspon pak nekoho predjet. Chytam diru 30m a vidim jak dopada Snajdr a pak Hezcko, ostatni tak nejak pospolu. Snajdra dam ale pak se jeste nebezpecne dotahuje, Hezcko taky vypada ze bych ho mohl dat, ale tim ze tocim 34x25 tak mam sice zaruceno ze nedostanu krec do nohou, ale moc rychle to nejede! :) Takze nakonec dojizdim takto, 5. misto v kategorii je pekne, kdybych to o kousek dele lamal na silu tak jsem mohl mozna byt jeste o 1-2 mista lepsi, no ale to si zase muzu nechat treba na pristi rok! Za me moc pekny zavod, kdyz vyjde pocasi, je to tam moc hezke zavodeni!

Honzis – a zas v Prčicích ...

Jako nejni moc závodů extraligy, kam se těší maratonci i zapřísáhlí odmítači ledniček s pasy proklatě hubenými - že jo Tomáši Dudku Na náměstí bije desátá, na pásce jsem já a Prochajda - oba tak nějak konstatujeme, že konkurence je natolik silná, že bude umění odviset i prvních 6km Lukáše Ouzkého, novou posilu SKC jsem upozornil, že dneska o bude dle hesla - hákovat aspoň někoho Na roštu je nás padesát, kucí z LAWIny ladí na Mamuta, to však nebrání Peťovi Novákovi rozporcovat balík na hadry už v první vesnici Jak říkal Zahrada - prej má náladu to roz nastupovat! Kdežto sedřenej Zahrada by se spokojil s taktikou jedem a v dojezdu ať si každej jede svoje watty a bude rozhodnuto Vřele doporučuji mrknout na STRAVU jaký wattíky tam pak Zahradka v dojezdu předvedl Tak nic, popojedem. Vepředu odlítlej Novák, Dudek a Průcha - LAWI nejede, Kudrna i BMC v klidu - já jsem teda v neklidu, ale první sejto jsem přežil. Uf, už jenom 95km Sjezdík si tak nějak pamatuju a neodpadám - jede se "jen" 67km/h. Úsek do Sedlce je na bočáku/proti - rychta, ale v háku top je gut. Naštěstí se moc nejede. Druhý sušetičák, další sejto, gruppe reduzieren, Dreamer bleibt, ich bleibt, pár dalších kaput ... Moje nohy zrovna netáhnou, nástupy většinou řeším couváním balíkem a když už mě nikdo další nepředjíždí, tak

se teda musím snažit sám a uvíset na gumě. Pak se nahoře vysmrkat, vykašlat a pokochat se pohledem na v klídku trénujícího Líbu jak si tak švihá a vypadá jako při kompenzače Prohodit pár slov s vždy dobře naladěným Zahradou, zkontrolovat kolik nás zbylo a připravit se na třetí rundu. Moc se nejede, nebo lépe řečeno to někdo zkusí, ale dá se to přežít stylem couvám balíkem a pak mi to sjeďte Vida, potřetí v Sedlci, místama se nejede, nechaj mě i větrat na špici \ 4tej kopec jedu špic, myslím si tak nějak rozumně, tempíčko, 53/21, z toho by nemusel nikdo nastupovat. Před vsí odstřídám, abych nejel furt z první. Bohužel pana Kudrnu napadlo to ještě jednou roznastoupit. Bohužel já už si vystopupil, neb hlava usoudila, že sobotní duatlon Krušnoman nejní s totálně posekanýma nohama ideální řešení a já už prostě nevstal. Neuvisel to ani Němec z Vokolku ani Košík, ani Smejky. Nahoře se nějak poskládáme, máme 150m, ten Dreamer mě tam deptá, stejně tak hákař Míra Živný, kterého Zahrada prý zbystřil prvně až ve 4tý rundě Tajně doufám, že třeba nepojedou, že někdo odpadne, že je dojedem. Ne, nedojedem, nohy prázdný, občas mám problémy vůbec převzít špic. Ve sjezdu chytne s Košíkem díru a Michal už rezignuje. Tak rezignuju taky a tahám vítr do Sedlce. Občas se protočíme, občas si tak lámeme ze sedla vedle sebe a je vidět, že jsme oba jak vyprášení. Dvojička zmizla z dohledu, konec do Jetřichovic výletujeme, uniknuvší skupina už je vůbec v tahu, za náma našťestí nikdo. U dolní stanice lanovky dám malou, dozadu fouknu 21z a chci bejt tvrdej, když Peťa Novák prej bral 11-23z. Kadence klesá, silnice se zvedá, zvedá, až musím zvednout zadek Podjíždím lana, to už bude kousek. Jo prdlajs si pamatuju, ta hlavní stěna teprve přijde, rychlost osciluje u 12km/h, kroutím se na tom slušně, v dáli je vidět ještě víc prošitej dres z Vokolku, ale Němce už nedám a přijedu hold až skoro 3minuty za snílkem. škoda, ale měl lepší nohy i hlavu, já to ve 4tý rundě celkem prokaučoval. Nahoře už veselý pokec kluků z Lawi, je tu i 55kg modelka z Kolokrámu Sjezd dolů, vidíme Technika jaký jede řemeslo, to má grády! Dreamerovi ukázu mojí zkratku na řízek, kdy to fouknu po sjezdovce nahoru \ Bohužel podmáčený terén nesvědčí Conti GP 4000s a nahoře prohrábnu. Po gáblu to dám dolů, i s kamenitým nájezdem kde lítaj týpci s DHáčkama nahoru Sice mám jedinej vůl pláště od trávy a bahna, ale je třeba si udělat radost, že jo Tenhle závod je fakt rachota, je potřeba na to mít, je potřeba tam být a pak je to žrádlo! Pravý lejtko bolí jak čert, nevím co budu v sobotu předvádět, ale kluci z LAWI mají za úkol vyhrát Mamuta, to já zas nemusím, takže vlastně klídek, ne?

Kolíkáč – Kousek za Vitasem s Joníkem a Klímičem za zády!

Nechtnout křeče, vzpomínka na minulý rok, jak jsem ještě cítil sval na startu Mamuta je příliš živá, ale Prčice přirostly k srdci, parádní, náročný a spravedlivý okruh, letos okořeněn cílem až v půlce sjezdovky, není třeba váhat. Skvěle se to sešlo v kategorii B (40-50let), BMC v plné sestavě až na Jirku Sekeru, Vokolci a další střelci, no bude to boj. První Sušetičák na rozdýchání, nahoře vzpomínka na Kapra a trochu poškádlit nervové buňky ostatních, takže zrychlení a soukromá vrcholová prémie je orange s dálkovým věnováním pro našeho maroda. Skvělý pocit, konečně cítím, že zimní příprava nebyla marná, v kopci jet vedle těch mistrů svého řemesla a mít nohy a dech na každé zrychlení. Hodně piji, jedu v nejtenci variantě oblečení a stejně jsem orosen, není nad to si rozepnout dres a nechat se ofukovat Ztratili jsme již pár jedinců a valíme rozbitým sjezdem přes Dražku. Profil teď již spíše z kopce nebo malé vlnky, které se letí na velkou a znovu vzhůru na Sušetice. Přijatelné tempo bez větších nástupů, nahoře ale odskakuje Martin Šlégel (BMC) a dolítne si ho Honza Valeš (Cyklo team Killi). Asi by šlo to taky zkusit za nimi, ale nějak mám trochu v hlavě mamutí brzdu, abych to dnes objel se cítí. BMC přestalo jet a tím pádem tempo upadá a uprchlíci získávají větší a větší náskok, ztratili jsme je z dohledu a zdá se, že je rozhodnuto Ve třetím Sušetičáku, který moje prázdná hlava vyhodnotila, že je již poslední a jedeme do cíle, se zvedne aktivní Klímič, za něj se poskládá Petr Dix s Vitasem áááá a to bych to mohl zkusit. Jsem tam a naše čtyřka se začíná vzdalovat zbytku skupiny. Krásný asfalt a mírný sjezd je přímo předurčen ke kolotoči, kaše, sliny ze mě lítají na všechny strany, další nezapomenutelné chvíle, točit se s nimi! Rozmydlený sjezd, nesmím to pustit, díra nedíra jedeme šrot, to bychom měli udržet. Ostrá pravá na písečku a do háje! Asi 3 borci si nás v tom sjezdu dolítli, tak to je pěkný . Tak zase svěsit nohy a kochat se jarní přírodou A Joník je tu po chvíli taky, no hezký! No nic dopiju bidony, vyprázdním zadní kapsy, cíl je na dosah. Ale šeredně jsem se zmýlil! V Prčicích se málem pohádám, jelikož jsem přesvědčen, že již pěkně doleva, do cíle, ale všichni to točí doprava, znovu vzhůru na

Sušetice. Ty wogo, to jsem ale blb, juknu poprvé od startu na tachometr a opravdu, mám tam jen 75 km. Nahlas si začínám nadávat, dalších 27km bez pití nedám . A tady se Vitas projevuje jako správný závodník, dává mi svůj plný bidon, díky kámo! Nohy mám na odpis, ta nečekaná změna situace, když ještě před chvílí jely do cíle a teď jsem na ně naložil další okruh . Ale naštěstí se znovu nejede úplný šrot, i když Klímič stále zlobí ... Pak nám nějak nepochopitelně odskočí Svoboda s Míkou, nikdo se nemá k tomu to sjet, no já jsme taky již nějaký přepnutý do režimu Standby. Sypu do sebe magnesium, Vitasův bidon vyprázdněn a cílová stojka je tu. Nebudu bláznit, křečci musí zůstat spát, točím možná až moc lehký převod a to na některé s 23 zuby nestačí a ujíždí mi. No pěkný závěr, pěkná příprava Grapy. Cííííl, kousek za Vitasem s Joníkem a Klímičem za zády, krásné počasí, bez křečí, safra to zase byl den!

Technik – Technik dostal ukázkovej klepec

Vzpomínám na Sedlec-Prčice 2010, poslední sezónu, kdy se ještě jelo k hotelu Relax. Pamatuju závod, který mě strašně bavil, pamatuju sedmýho fleka v kategorii a zařízlýho Honzise na pásce. Pamatuju defektčího Maliňáka a 2000 nastoupaných metrů. Tři roky se s třemi léty sešly a cíl je konečně zase u Relaxu a já zase trochu jezdím, ale spíš jen závody, bo na trenink není čas pičo. O víkendu jsem si švihnul Kouřimskou stovečku a Blsecké okruhy v JAL, takže bylo zaděláno na pěkný průšvih, ale když člověk nemá čas na trénink, tak se holt musí jezdit rušit na závody a doufat, že po čase se přestane tolik rušit a třeba uvisí i Honzise nebo raketáka Dreamera. Doufal jsem doufal, ale málo, kolečko se mi nepolámalo, spíš se polámaly nožičky ve druhym Sušetičáku, do kterého najíždím z prvního fleku. Řečí klasika: jedeme normální tempo, pak se ohlídnu a...(konec bohužel trochu jinak, než to obvykle slycháváme od Kapra :) za mnou nikdo. Díra 20 metrů a keep rising! Honzis v prd..., Dreamer v prd..., všichni tamtéž. Zmocňuje se mě zoufalství. Mám totiž pocit, že snad za mnou nikdo nemůže být, že to všechno pojedou ještě 80km na samotku a druhej balík mi dá 2 kola. Když tu čuju naději. Postupně to začíná odpadat a já sbírám korálek po korálku, na horizontu docvaknu Petra Zikmunda, borca, co nám docela narost, tak se za ním jezdí solidně v háku, což jsem si ověřil před pár dny v Bílku, kdy jsem se mu nehnul od zadku. Spolupráce s Petrem je pecka. Přijde mi, že je na tom o dost líp, ale snažím se dle možností střídat. Ve sjezdech to pálíme náramně. Petr je zřejmě domácí a volí ideální stopu, brzdy šetříme. Ve třetím Sušetisviňáku domastíme Šuvadů, Vajdu a Lukáše Vítku z Dextru. Myslíme si, že to teď náramně roztočíme, ale ve skupině je cítit lehká apatie, tak nakonec jedeme stejný hovno, jako doposud a docvakávají se další 3 kolíci. Ve 3. a 4. kole to nějak šmrdlám spíš vpředu, před Prčicemi už šetřím Jouly (a just Jouly ne Watty), za což mě peskuje náš výpravčí Běhounek, kterej by rád rozjel kolotoč 5 kiláků před cílem. Já na něj nechápavě čumím a dělám, že jako nevím, že jsem byl na pouti naposledy před 15 lety. Do Jetřichovic v háku, první útah do 15%, jedu! Kolem lana mám 20 metrů na ostatní chrty, za parkáčem 30. Vajda vstává. 36/21 , někdy i 36/19, šinu si to starym Kolorédem, když tu slyším výkřik vzdálený, byla to léčka já to nevěděl, jako starej vůl jsem dostal od Vajdy na pásce. Teda mně se to aspoň zdálo jako na pásce, výsledky ukázaly 6 vteřin (totiž sekund, ať je to v SI :) V cíli gratuluju Honzisevi a Smejkyemu. Dnes se ukázalo, že naše výkonnost, ještě srovnání zdaleka nesnese. Natrhli mi záda až k lopatkám. Za chvíli supí do cíle druhej balík a mezi prvními Kolík!!! Kolík dává Klímiče!! Kolík dává Joníka!!! Tak to je bomba. Skvělý výkon. Dreamer s Kolíkem drželi náš šlápotáčekj prapor dneska hodně vysoko. Technici vymřeli po meči! Naštěstí tohle nemusím psát nohama. Na kolínkách svítí nápis „Out of order!“.

HOŠTIČKY

Dreamer – ŠUAC stále žije - jaký byl mistrák v Hoštičkách?

Trochu netradicne se uz na zacatku kvetna jel mistrak SUAC v Hostickach, coz je takova mala vesnice kousek od Klatov. Mimo lokalni konkurenci zde sem moc lidi nejzdi, navíc v ten samy den se v Praze jela Kourimska 50 a v nedeli se pak jela JAL Bilsko. Presto bylo v sobotu na startu pomerne dost lidi, odhadem balik tak 60-70 lidi, startovaly vsechny kategorie bez rozdilu. 75 km na 7,5km okruhu znamena ze se jede 10 okruhu v mirne zvlnenem terenu, kde nejvetsi kopec je cilovy kratky 30m brdek. Pocasi

nastesti docela povedene, slunce a 20st takže jsem jel z domova po ose a mel prijemnych 25km na rozjeti. Na startu docela konkurence, Beda Prucha, Fr. Rabon starsi, P. Kohlbeck a dalsi zname lokalni tvare. Trochu jsem ladil kolo par dni pred zavodem, jiny tlak v plastich, jinak sedlo, kratsi predstavec tak jsem byl zvedavy jak to pojede, no popravde moc to nejelo ale to az za chvili :) Navic jsem byl stale trochu frustrovany z nedojeti Milovic ve stredu, takže jsem tenhle zavod bral jako odrazovy mustek k tomu zjistit, jestli me zavodeni jeste aspon trochu bavi nebo ne. Po startu vyrazil Beda PRucha ale jen se tak zahrival. Jel skoro porad cely balik cca 40 lidi. V kazdem prujezdu do toho 30m brdku se jelo naplno ale tak nejak skoro nikdo z baliku neodpadal az na par jedincu. Mne se jelo sice v pohode na to byt v baliku, ale ze bych citil nejakou silu na vetsi akce, nastupy to ani ne. Prvni polovinu kol jsem byl vzdy vepredu v baliku, obcas i tahal. PAK jsem zjistil ze kdyz pujdu dozadu tak je to uplne stejne a budu usetren te drobne nervozity v baliku. Nekdy od 7 kola uz to zacalo byt hodne stereotypni, ty okruhy se brzo okoukaji. Nic proti te trati, je to porad hezky okruh v blizkosti Sumavy, skoro bez provozu, ale preci jen 10x okruh je dost :) Nastupovat nikdo ani moc nezkousel a vypadalo to na hromadny dojezd. Posledni kolo a cca 3km pred cilem nastupuje jeden borec, presne v miste kde jsem loni nastoupil ja. Mne ale loni sjeli takže jsem v klidu a cekam podobny prubeh, protoze jde o borce který sice nejezdi spatne ale v top favoritum nepatril. Bohuzel ale nikdo moc nejede a borec nam mizi nejak podezrele rychle. Nee ze by se nejelo, prumer jsme meli skoro 36 to zase se jako docela jelo a o moc pomaleji nez UAC se tyhle SUACy nejezdi. 1km pred cilem se konecne zacne jet lajna jsem tam. Cilovy brdek, uzka silnice, necpu se tam za kazdou cenu a tak se zakonite propadam. Cca 10 lidi me dava, toho uprchlika nakonec o 1 vterinu nedojeli, takže gratulace ze mu to vyslo, zaslouzil si to! Byl to pekny zavod az doma jsem zjistil ze jak jsem ladil to kolo, mel jsem predek podhusteny na 6 baru, predni brzdo ve spalky mi drhly o rafek a mel jsem povolene sedlo v lyzinach, coz jsem zjistil druhy den pri treninku. Asi i tohle prispelo k tomu ze mi cely zavod prislo ze sice nohy nejsou spatny, ale tak nejak to nejede! :) Takze mistrak SUAC je za nami, kazdopadne za rok by si mistrak za me zaslouzil tezsi trat a pozdejsi termin

BĚLEČ - SILNICE

Dreamer – Z kopce dolů jako Wiggins na Giru

Pocasi na nedeli slibuje letni teplota a protoze se nikde jinde nic nejede, nezbyva nez jet do Belece, kterou sice moc nemusim kvuli tomu neprehlednemu sjezdu, ale loni jsem to nejak pri me premiere zvladl tak uvidime letos! Vyrazim pomerne brzy, takže na miste jsem nekdy v 8:30 a stihnu si tak objet jeden cely okruh, v domneni ze "natrenuju" ten mnou obavany sjezd. OVsem kdyz si to pri rozjizeni projedete rychlosti pod 50kmh a pri zavode vam nestaci ani 60kmh aby vam celo neujelo, tak neudelite nic a veskery "trenink" je k nicemu :) Na startu tradicni sestavy od LAwi po BMC a k tomu Jirka Jezek. Tak to se asi dneska poleti. A take ze ano, po startu jsem jeste chvili vepredu ale uz ten kratky sjezd v Bratronicich jde preze me az moc lidi. Ale nijak to zatim neresim protoze pak je ten dlouhy usek po rovine kde se to stejne vse sjede. To se tak deje a blizime s k prvniemu sjezdu do Nizboru. Pred rokem jsem tu sel na UAC do uniku a do sjezdu najizdel zepredu, letos to ale moc nejede, protoze uz pred sjezdem se jede podle me 50+ kmh tim ze fouka mirne do zad. Lidi porad plnej balik, no dneska na to nemam lokty se tam vecpat a tak do sjezdu najizdim z nejake 30? pozice? To je docela bida, takže pod Nizborem kde jeste jedu opatrne kvuli sterku ktereho jsem si vsiml pri rozjizeni se dal propadam. Pri najezdu do kopce mohutne zaspurtuju ale i tak vidim ze je to spatne, kousek prede mnou sice Honzis ale balik natazeny a celo tak 200m vepredu. A protoze celo jede naplno dal, tak i kdyz treba jedu stejne rychle jako oni, neni sance je dojet :) Nohy sice jedou, ale uplne cerstve nejsou, takže si tak nejak hlidam Honzise aby mi s nejakou formujici se grupou neodjel a dal to nehrotim. Nahore se nas posklada cca 15-20 a jsme prvni balik za celem, kde je taky tak 20 lidi odhadem. Je tam proste ta dira 200m ale najet tam po sjezdu jak rika MALina do 10. pozice na to jsem dneska absolutne nemel, vsechny ty moje pady za zavodni kariere, vsechny pady a karamboly na letosnich jarnich zavodech jako Okolo Kalifornie pres Okolo Turecka az po Giro D Italia s Wigginssem neschopnym sjet poradne kopec, které sleduji po

vecerech v televizi se secetly a ja jel sjezd tak jsem jsem ho jel. V prvni chvili jsem byl nastvany ze ted to bude nuda az do cile, ale to jsem se dost mylil. Bylo tam dost slusne jezdicich lidi, 2-3 borci z BMC, atd., takže jsme docela porad jeli. Bohuzel na muj vkus se rychle porad jezdily i sjezdy pres Nizbor. Od tretiho kola jsme najednou zacali dojizdet i celni balik, vzdy pri navratu do Belce jsme ho pred Belci videli. V patem kole ta ztrata nebyla az tak velka, mozna tak minutu a neco, tudiz jsme vsechny kola jeli vicemene porad, moc se neodpocivalo. V kazdem kole jsem byl na chvostu, takže v kazdem kole jsem si musel skupinku spurtem docvakavat. Ale co, rikal jsem si ze mam na ne ztratu tak max 10 vterin a to jako vrchar musim sjet. Samozrejme kdyz se to nascita za 6 kol tak je to minuta, ale takhle to nejde brat :) Vsechny kola jako pres kopirak, hlidam piti, abych po 3 kolech mel vypity bidon coz se dari, snim banan, pak gel který taky pomuze. V patem kole dojedeme jednoho Webera, potom i nekohe z BMC, celkem jsme z toho celního baliku sjeli tak 4-5 lidi. V poslednim kole jdu pres sjezdem do kratkeho pokusu o unik ale dojedou me. V poslednim kopci to zkousim Weber a BMC rozdelit jsme tam s Honzise tak tak, za nami mezera, ale stacilo na chvili zvolnit a dojeli nas. Pak jsme dojeli jeste Bedu Pruchu. A je tu cil, bude se spurtovat, drzim se vepredu, posledni ted byt opravdu nechci z nasi skupiny. Nastoupi Weber a uz to jede, davam mozna moc tezky a pak moc lehky prevod, takže ztracim par pozic ale nakonec to trochu roztocim a hadam ze jsem byl nekde v polovine naseho baliku. Honzis tesne prede mnou o 2 mista, tak dobry, chvile kdy dam Honzise ve spurtu se blizi Celkove nakonec spokojenost, clovek kvalitne zazavodil a potrenoval, az v cili jsem zjistil ze ten sjezd minimalne do Nizboru byl uzavreny pro auta nahoru, no mozna vedet tohle dorpedu tak to tam taky vic poustim v protismeru, ale znate to, nahoda je blbec. Belec kazdopadne asi nikdy nebude patrit k mym oblíbenym zavodum, radeji mam zavody kde rozhoduje opravdu vykonnost a ne jak rychle sjedete z kopce

Honzis – Běleč nejni pro*ery

Zase jsem zavítal do Bělče, zase mi to hned ujelo ... Ani nevím proč na tenhle okruh jezdím, páč jsem tu obvykle ještě víc marnej než normálně. Z Hostivice po větru to celkem jede, sestava Lawi, BMC, Ježek, Kudrna dává tušit, že se pojede a pro nás tragédie zbyde dost času na opalovačku, páč šest runde je sechs kol a to se hochu nechá šlapat! O desáté start, je nás poměrně dost, to však znamená dost daleko na špic ze zadních pozic, kam jsem se z první brázdy záhy dostal. Jako správnému tragédovi mi to ujelo už málem za Bratronicema na bočáku! Jedu si tak v balíku, na špic ani nevidím a vím, že bych měl bejt vepředu, páč ten sjezd do Nižbora rozhodne o naporcování balíku. Jo vím to, vím to moc dobře, bohužel hlava se dopředu prostě necpe a co nejni v hlavě, musí být v nohách a když to nejni ani v nohách ... tak skončíte v propadlišti dějin na 10km a do cíle kilo ... Oops, vypadá to hodně tragicky a to jsem první „schody“ dával na velkou. Nicméně čelo jelo sjezd řádově líp a v kopci to byl další řád, takže jsem skončil tam, kam patřím. Aspoň, že je tu ještě bídnejší sjezdař Dreamer, Smejky, Hovorka a pár lidí co jakž takž něco odtáhnou. Skládáme se asi do 10členné grupy a pozorujeme, jak raketáči letí do Bělče nejméně s 1,5minutovým náskokem. Hoši, tak jsme zvrzli – ne že by mě to překvapilo ... Průměr 36km/h hold nestačí - teď jen přežít pospolu, celkem fouká a do cíle fakt štreka. Překvapuje mě, že další rundy ani moc nehnijem, zpomalujeme na 31 – 32minut na kolo, celkem to odsejpá, ve sjezdu patřím ke slabším, páč mozek dovolí jen asi 61km/h a to je málo. Nicméně Dreamer je marnější než Wiggins na mokru a dycky si tam vsadí v prvním schodu wattovou špičku, aby nás sjel. Aspoň chlupatý hoch potrénuje. Někde ve 3tí rundě balík přestal jet a my je viděli na 3minuty, pak i na 1,5minuty, ale samozřejmě jsme je nedocvakli. Ve 4té rundě jsem vyndal z kapsy 150g Pikao – páč to tě nakopne jako 3karbošneky najednou a za 25kaček – neber to. Ale mačkat hliníkovou tubu v padesátce jako žádná hitparáda. V šesté rundě se už nikomu moc nechtělo, dokonce jsem se vyskytoval na špici a připadal si, že tam něco vytvářím a ne že se modlím, aby mě někde nenechali ... Celkově jsme sjeli asi 3 odpadlíky z čela a vše bylo ve znamení čekání na špurta o 25tej flek. Neber to, pěkně se zgumovat o místo těsně nad čestnými DNF – že jo, kluci z Kooperativy. Dreamer zkusí něco už v lese před sjezdem, ale mě to nechává ledově chladným, páč to je čin hodný IQ vygumovaného cyklisty (sorry do Nýrska). V kopci se nahoře trochu přišlápne, ale všichni jsou tak v pr* že nikdo na nic kloudného nemá ... Jo když tam někteří lovili malý placky už před Bratronicema tak co můžou předvést tady ... Takže do Bělče taktizujeme - fouká hnusně proti, čeká se, kdo „vystřelí“ 30km/h – už se to mele, 400m do cíle, auta

proti uhýbají do škarpy, my to mastíme do vsi úplně poblitý a já se soustředím na to, abych dal aspoň toho Dreamera a oplatil mu Prčice! Všichni víte, že já su spurtér ještě lepší než sjezdař, takže ... Ale jo, daří se - 53/17, tragéd Honzis pěkně visí v háku jako Cavendish a na pásce ještě znectí jednoho Veloservisáka a končí v první půlce našeho gruppeta. Yes, mise splněna. Akorát kucí z Lawi už vydýchání v poklidu konverzuji u cílové čáry. Ještě mi řekněte, že se jelo *ovno a já už příště fakt nepřijedu. Teď následuje méně zábavná mise – na hajzlu smýt ze sebe sůl jako důkaz že jsem si to prásknul, doplnit vyschlé bidony a prásknout si to na větru do Hostivice, prosítej jak deka. Z Unhoště myslim že nedojedu. Doma posekáno, litr pití na ex, 165km, totál grogy, ale aspoň jsem se opálil – aspoň něco za ty prachy.

Kolikáč – Učit se, učit se, učit se!

Běleč, romantická vesnička u Kladna, dějiště tradičních Bělečských okruhů, na které mě upozornil v roce 2002 Adam. Poprvé jsem tam ochutnal atmosféru UAC, před rokem si tam splnil svůj premiérový pódiový sen. Letos se po delší době rýsovalo nádherné počasí, a tak jsem nemohl váhat, navíc ranní cesta na start přes vylidněné centrum Prahy, to již patří k závodům v okolí Kladna a Křivoklátu. Nikoho jsem nenalákal na brzké vstávání, ale stálo to za to, teplo, Hradčany nasvícený jak ve velko filmu a navíc vítr v zádech, parádních 47km na rozjetí . Cestou Orlík z auta mě navnaduje, že si to letos poprvé rozdáme v hromadřáku, ale on už je nad 50, tak snad jindy Věci k Myšákovi do auta, který mě barvitě popisuje sobotní časovku, pokec s Honzise, Dreamerem, VSidem a HonzouB a start je tu. Naštěstí oddělený, lidí mraky, mladíci vystartovali tak zhurta, až HonzaB přerval řetěz, tak to je smůla . My 40-50 více v poklidu, přece jenom 5 okruhů je docela nálož v našem věku . Myšák na špici a po prvních Bratronicích tam vlezou i já se VSidem a 3 orange tak ukazují, že tu taky jsou a určují tempo pestrobarevného klubka. Průlet lesem, kdy je to mírně z kopce a již je tu červenobílé označení signalizující první zatáčku sjezdu do Nižbora, safra, co jsem si to říkal? Vepředu, vepředu, buď vepředu! Nižbor ostrá pravá, VSid defektí předeck, je to pěkně natažené, spurt do dalšího toboganu na nejnižší místo tratě, chvílemi štěrk, který zlověstně praská při přejezdu kolem, no klopat to raději moc nebudu. A to je chyba, první magnet, čelo má již 50-60metrů náskok a já vsazuji první wattovou špičku, tyto síly mohou pak pěkně chybět . S Myšákem jsme tam, rovina na vydýchání a jde se do nejdelšího kopce na trase. Tady se již probiji k čelu, ten horizont nahoře musím být v TOP5, ať se zbytečně nepraším. Povedlo se, nejlepší vrchaři se zatím jen zahřívají a nevsazují tam ty mladické, nerozvážené a bolestivé nástupy Někdo již sice vypadl, ale stále kolem 25 hlav pokračuje v chumlu dále. A takto se to vlastně opakuje, je to proložené pár nástupy a úniky, do kterých jsem většinou naskočil, s myšlenkami na minulý rok, kdy to vyšlo s Jirkou Sekerou a Mírou Kakačem. Ale vše je zažehnáno, skupina je silná a vyrovnaná, ale stejně co okruh, tak ztrácíme jednotlivé korálky. Ve 4 okruhu konečně funguje hlava a do sjezdu se vrhám na první pozici, je to se pak následující kopec jel v poklidu . Tak je nás již jen asi 13-15 kousků, magnezium do sebe, dopít bidony a užívat si jízdu mezi těmito borci. Ale sjezd zase jedu zezadu, přece jenom již to není žádná selanka a ani odpočívající rovina mezi dvěma kopci na Dřevíč se nesvěsí nohy, ale zhusta se nastupuje! Ale jsem v kontaktu, jen se překulit přes horizont, blíží se pro mě rozhodujíc okamžiky, pěkně se to natáhlo, 4 odskočili, já vlaji na konci asi 5-ti členného vláčku, Vitas najednou parkuje v příkopu, auu, pěkně mě to bolí, teď, teď musíš zabrat a dolítnout to! Do háje, nejde to! Zvedni ještě ten zadek, zacvakej duálama... ne je vymalováno, nedám to To jsem teda pacient, takhle to podělat. No nic, vyklepat nohy, zezadu se snad přičítí Vitas a nějak to domydlíme do cíle. Čelakovická mašina přilítla a připravila mi další nezapomenutelný zážitek a školení v bojovnosti. Vitas roztočil peklo, on ten blázen je snad ještě chce sjet nebo co? Vybaví se mi časovka s Kaprem, to bylo stejné, tak takhle se asi jede o mistrovský dres, tak to je úplně jiný level Bezmocně točím, párkrát alibisticky postfídám, ale magnet ke STOPce na hlavní před Bělčí mi vystavuje stopku, nohy se zastavily.... Jen bezmocně a nechápavě koukám, jak se Vitas přibližuje k hlavní skupině, která se spojila a v 8 lidech se blíží do Bělče. Nadávám si, chtělo se to kousnout a viset, ale to tempo a můj stav, to prostě bohužel nešlo již dohromady... škoda, cítil jsem se docela dobře, dokázal jsem reagovat na tempo na špici, jen ty sjezdy jsou slabina, to dolítávání po nich do skupiny stálo moc sil, které pak v závěru již chyběly. Běleč je skvěle zabezpečený závod, krásný okruh, jen prostě po těch sjezdech nepřijde rovina, kde se dá přijatelně

dojet do balíku, ale přijde hned kopec, kde se slabší sjezdaři pěkně práší. Ale to je hold cyklistika, stále se musím učit a učit PS A klobouk dolů před Vitasem, prokázal neskutečnou morálku a formu, on si je nejen že dojel, ale ještě skončil na 3. fleku. Jednoduše pan závodčák! Za rok to chce prostě za víkend 2x do Ústí, už se těším

Myšák – A zase ty křeče

Ráno počasí jako vymalovaný. Hned mám lepší náladu, kterou mi včera vzal výkon na časovce. Jediný co mi časovka dala jsou bolavé nohy, ale uklidňuji se, že to není tak hrozný a že to rozjedu. V Bělči Orlík, Kolíkáč, Dremer, Honzis, HonzaB a čekám jestli dorazí i VSid. S ním počítám jako s parťákem. Máme v této kategorii tak nějak stejnou výkonnost a tak bych snad díky tomu nejel zase sám celý závod jako loni. VSid dorazí a tak mi ke spokojenosti nic nechybí. Start je rozdělen do kategorií, takže společný start s vlčáky se nekoná. Super. Jelikož na mě půl hodky před startem přišlo sra....., tak jako rozjetí mi musí stačit hledání vhodného místečka v okolní krajině. Stihnul jsem vše i vzít si dva bidony a něco proti křečím. Přeci jenom bude teplo a je to dnes dlouhý. Můj první delší závod, tak uvidím. Je to tady. Start kategorie před námi bohužel odnáší HonzaB. Rupl mu řetěz. To je pech. My startujeme tři minuty po nich a já se stavím do první lajny. Zaccvaknu v pohodě a húú už valíme proti větru do táhlého stoupání na Bratronic. Po každé mi to ujelo vždy v Bratronicích po pravé ostré, protože jsem byl vždy až ke konci balíku a protože chci tomu předejít, tak lezu na špici a celý balík táhnu. Na horizontu fouká proti ještě víc, ale i přes to se snažím zrychlit, aby mě balík nepřelít a daří se a já konečně sjíždím do Bratronic z prvního fleku. Ostrá pravá v Bratronicích je tady. Berou mě asi tři, ale nejsem takový kaskadér a projíždím ji opatrněji. Hned do stoje a chytám jejich nástup. Sigma ukazuje 640 Watů. Je to sice v jejím podání jen matematický přepočítání a hodně zkrslující, ale i tak mě tento údaj těší i jako to, že jsem schopen jim jet v háku. Nikdo mě nepředjíždí. To je pro mě nový zážitek. Tady jsem se vždy cedil a byl prošitej. Teď jedu v pohodě za nimi až na horizont a nikam se necedím. Najednou zleva Kolíkáč a za ním se vyváží VSid. Na nic nečekám a chytám se jim do háku. To by byla fotka týdne. Oranžové trio na čele balíku v úniku. Ukázkově odstřídáme a hurá se na chvíli zašít do balíku. Stále se ale snažím zůstat v předních pozicích a párkrát se objevím i na špici. Sjezd do Nižboru je pro mě horor. Najít ideální stopu není kvůli střelcům vůbec možné. Párkrát o mě v 60km/h škrtli a na to zkrátka nemám a nechávám čelo jet a jen doufám, že si je v Nižboru docvaknu. Dole mám čelo sto metrů před sebou. Pěkně do stoje a točit pilu. Na sigma nekoukám, jen hypnotizuji konec balíku. Vcelku mi to jede a tak čelo v pohodě dojíždím. Do první části kopce se jede konstantní tempo okolo těch 19-22km/h. Sigma ukazuje něco mezi 340-400W podle toho jak je třeba přišlápnout při vybírání stopy a to vím z tréninků, že jsem schopen ustát. Ve zlomu chvíli vytočit nohy a je tu druhá část. I zde se jede zhruba to samé a tak bez větších obtíží to z čelem vyjíždím. Je mi jasné, že ti borci okolo jedou tak napůl plynu, ale i tak je to super pocit, jet při závodě třeba vedle Vitase do kopce. Pro mě něco z říše snů. V pohodě s nimi dojedu až do Bělče a je tu druhá runda. I tady volím tu samou strategii a lezu na čelo. Proběhlo to jak přes kopírák. Ostrou pravou v Bratronicích dávám opět z čelních pozic. Na horizontu, ale pro mě pohoda končí. Nástup a jde to pře ze mě. Gumuju se za borcem před sebou. Bočák jako prase a není se schovat a hodně mě to bolí, ale jsem tam. Na špici už nelezu, protože to začíná být víc nervozní než v prvním kole a podle toho vypadal i druhý sjezd do Nižboru. Všichni chtějí být vepředu, ale fyzicky to nejde a tak radši při vidině zasádrovaného Kapra nechávám ty blázný jet. Vidím, že se pěkně ve sjezdu cedí i Kolíkáč a tak dole jsem mu za zadním kolem. Dole zase pěkně do stoje a docvaknout čelo. Opět se to daří. V první části kopce se jede stejné tempo jako kolo před tím. Čekal jsem nějaké nástupy, ale zaplat' pánbůh nepřišly. Tohle mi vyhovuje a jede se mi dobře. První část je za mnou a tak ještě ustát tu druhou část. Najíždí se do něj normálně. Žádné ostřejší tempo, žádný nástup, super, takhle to s nimi dám. Poslední zatáčka před horizontem a nějaký borec v bílo modrém dresu mi hází vlnu. Najede přímo do mě a nebere si přitom vůbec žádné servítky a ještě nadává, jako že za to můžu já. Musím hodně na brzdy abych neskončil ve škarpě. Hned mám dva metry díru. No nic, jdu do stoje a pomalinku si díru sjíždím a kde se vzala úplně nečekaně křečová víla. Byl jsem překvapen, protože jsem do té chvíle neměl jediný náznak nebo potíže. V duchu zamávám čelu na rozloučenou a pár desítek metrů vytáčím nohy. Chytám se dvou odpadlých korálek. V noze pořád cuká

a tak se jenom vezu v háku. Nabíráme čtvrtého a při výjezdu na křižovatku před Bělčí vidíme čelo tak 300 metrů před námi. To mrzí ještě víc. Nejedou zase o tolik rychleji. Mohl jsem tam být taky. Ta představa jet zbývající tři kola ve čtyřech je pro moji zkřečovanou nohu úděsná a při průjezdu Bělčí to mám chuť zabalit. Nevím co mě přesvědčilo jet dál, asi srdíčko. Třetí kolo se jelo hodně volně a to pomohlo nohám. V kopci z Nižboru po křečích ani památky a tak si užívám až do Bělče, kde nás bere zavádějící vůz kategorie 50. Jsem spokojen, že Kakač a spol startující tři minuty po nás, nás dojeli až teď. Chvilí jim to trvá a berou nás až do brdku v Bratronicích. Není jich moc, tak 5-6 lidí a Orlík mezi nimi není. Chvilí na to reagujeme zvýšením tempa, ale po chvílce nám ujíždí. V následujícím hupu jsou před námi tak 100 metrů a jeden z naší skupiny za to bere ve snaze je sjet. Hodně to bolí a začíná se ozývat křeč, ale vlají za ním statečně. Opravdu je stahujeme a to mi trochu vlévá palivo do nohou a když borec odstřídá ještě malinko přidám plyn a netrvá dlouho a máme je. Cestou dolů do Nižboru se jede rozumně a nabíráme i nějaké korálky z kategorie co startovala před námi. Padesátníci jedou do cíle a tak do kopce jedou hodně zobra a po chvílce když jsem jejich tempo akceptoval mi přišla připomenou víla, že stále ještě čeká až jí vyzvu k tanci. S díky odmítám a nechávám je tedy jet. Přeci mě čeká ještě jedno kolo, tak chci hlavně dojet. Poslední kolo se jede snad nejpomaleji ze všech a do kopce z Nižboru se plazíme 13-14. No nic, alespoň budou síly na závěrečný sprint. Před Bělčí si hlídám jezdce ze svoji kategorie a čekám kdy nastoupí abych se vyvezl. Bohužel v tom inkriminovaném momentu se nám tam začali plést ti co jeli ještě jedno kolo a bylo vymalováno. V duchu si zanádvám a začnu se mezi nimi proplétat, ale to už mám tak čtyři metry díru. Chvilí to zkusím, ale díra se nezmenšuje a tak do cíle už dojíždím volně. Ale i přes to všechno mám dobrý pocit, že alespoň ty dvě kola jsem nebyl tak marnej jako vždy. Až v cíli se od Kolíka dozvídám, že VSid zase defektil. Někdo holt křeč, někdo defekt. V duchu si zaklepu na dřevo, že co se týká toho defektu se mi smůla vyhýbá. Možná díky doporučeným plášťům Continental Grand Prix 4000 S, co jak tak vždy koukám se pomalu, ale jistě stávají týmovými plášti. Jó najít tak ještě nějaký recept proti křečím.

KLATOVY-PRENET HORSKÁ ČASOVKA

Dreamer – Časovka na "střechu Šumavy"

Tento víkend jsem vzhledem k počasí neplanoval vlastně skoro nic a tak následovala cesta na Sumavu bez větších očekávání o víkendu. V sobotu ráno vstávám v 6h a vidím ze srážky na radaru ještě někde u Prahy a tak rychle snídám a s plným břichem v 7h ráno vyrazím směrem Arber a Pancir abych trochu potřeboval nějaký delší kopec, už mi to chybělo :) Když se po 11h vracím tak konečně začíná pršet i na Sumavě, ale to už mám svoje odtrenované v suchu, vyborne, Dreamer - Počasí 1:0. Po zbytek soboty prše, leje, prší, leje. Vyzvedávám u servisáka opravený Fulcrum s novým drátem. Neděle ráno, no mám jet tu časovku Klatovy - Prenet, za normálního počasí by to byla epická deluxe časovka ale takhle? Start v 10h, je 8h a v NYrsku začíná další z nekonečné řady slejvaku. Tak co teď? Sedět doma, když přes ICQ a Facebook zjistuju že všichni znami jedou nějaký závod, ať už UAC, nebo Extraligu Masters, dalších x lidí se v sobotu jako prasata vyvaleli při horském Krali? V 8:30 přestava pršet a podle radaru to vypadá že by mohlo být 2hodinové okno bez nějaké prutrze mracen. Tak jo, volám do Klatov organizátorům, jestli se jako fakt časovka jede v tomhle počasí, říkají jasné už jsme tu! Tak ok ok, zamlouvám si startovní číslo 1, abych tam zbytečně nemrznu! Na kolo nasazuju na zadek opět starý Motex, na předek starý Fulcrum3, takže kolo resit nemusím, retez umeju, vodu vyplachnu a rafky a naboje mám díky starým kolum taky poreseny! Vyrazím po ose do Klatov, za jízdy testuji pučene nastavce od Strejdy, pro které jsem si ve slejvaku jel ve čtvrtek zatímco se lidi od nás koupali v Doksech, jaká symbolika! V KT se zapretentují ale ouha, zjistuju že se nepojede až nahoru na Prenet, ale "pouze" do Depoltic, což v praxi znamená, že se nepojede 22km rovina + 4 km 400m převýšení do 1000mm, ale pouze cca 22 km s cílem v cca 650mm. Pry je na Prenetu moc bahna a bordelů, kdo by to byl čekal ze? Jsem docela zklamany když už jsem se v tom špatném počasí odhodlal ven chtěl jsem si toužit komplet! A tím padem berte nadpis reportáže s rezervou, protože na střechu Šumavy nám povodňové počasí nedovolilo vyjet! Ale nevádí i tak to vypadá na peknou časovku. Protože stále neprší, sundávám plástenku a navleký na

nohou a jdu na start. Odstartuji a jde se na to, cesta do Nyrsku je tak nějak stále mírně do kopce kromě pár brdeček a navíc fouká protivně. Přesto se mi jede docela dobře, občas se ohlednu jestli získávám naskok na borce startujícího 1m za mnou. Je vidět že mu uždím tak dobře. V Nyrsku jsem z Klatov za 22 minut takhle rychle snad nejezdí ani autobus, průměr někde pod 40kmh tipuju. Pak se silnice začne na Desenice a Depoltice zvedat, cílový kopec je hodně nepříjemný navíc z něj tečou potoky vody, tady jsem docela rád že nejedeme na ten Prešet tam to muselo být daleko horsší! I cílový kopec vydržím na velké 50x23 a posleze 50x25, takže i do 12% stoupání držím stále rychlost těsně nad 20kmh, no a pak už je tu nastěsí cílová čára a mám to za sebou v čase 37:03, průměr 35,6kmh. Další člověk přijíždí tak 3 minuty za mnou, pak ale začnou dojíždět další favorité jako Jirka Voráček nebo Jirka Baier a podle času které kontrolujeme u rozhodčích, je mi jasné že celkový vítěz nebudu, přesně jen kromě nastavce jsem to jel na normálním kole, navíc jste s těžkýma zimníma kolama. Deláme s klukama cílové foto a protože vyhlášení je opět v Klatovech, jede se na kolech zpátky. Začíná opět silně pršet snad i kroupy padají, je mi zima i v plastence. Takže se v Nyrsku loučím a do Klatov opravdu už nejedu, jestli z toho byla nakonec bedna aspon v kategorii nevím, uvidíme podle výsledku, možná jo, možná o pár vteřin ne :) Vzhledem k počasí to bylo dnes maximum co jsem byl ochoten zavodit obětovat, ty 2h venku v zimě a nakonec i desti mi bohatě stály. Alespon že jsem nezmočil při samotném závodu. Za rok tedy snad v lepším počasí a s časovkou opravdu až na Prešet, to by byla opravdu lahůdka!

ŽLEBSKÝ ZUBR

Honzis – Klasickéj Zubr

některé akce řadím mezi ty tradiční a klasické, jednou z nich je i Zubr ve Žlebech. Takovej mistrní "hnoják", kde se všichni poblijou v kopcích, tam se to doporučuje a závěrečný let zakončený tradičními spurty o prvního fleka. Kdo projde výsledky tak zjistí, že se tu schází obvyklá konkurence, obvykle se jezdí celkem rychle a obvykle odpadnu před leteckým závěrem. Takže jen tak bleskově - 80kousků na startu, úvod za autem už celkem svižně, pak vypálí Dudek z Kolokrámu a to já myslel, že vydrží aspoň 5km. Hold má slabý nervy, nevydržel, zdrhnul. Pak to někdo propagačně zkusil a za Ronovem už jsem tušil že by z toho mohlo něco být, tak jsem najel dopředu a radši jel svoje. Pod Lichnicí jsem to tradičně drobet potáhnul, abych jim držky natáhnul. Pak se trošku zvolnilo - rozuměj byli jsme tak v pr že už to dál nešlo, takže se chvíli vorazilo, aby z toho Němec z Vokolku vyrazil a docvak Kejvyho. Nahoře už celkem hrana, potím se jak prase a to jsme na 10km. Tě pic ... Pak se nejelo, což mě drobet našťvalo, páč tam všichni jako obvykle dolítli, šmejdi! Na Seč, tradiční selekce, neshodit pilu a být tam vepředu, páč za náměstím se to ještě celkem rozjelo a dolu se taky fičelo. Tunýlek - vepředu Kejvy s Němcem, což značí jde do tuhého, zvedni zadek! Necháám velká 19, pak 21, dost vstávám, bliju na říditka, ale tak nějak to sjíždím vsazením nástupu přes horizont. Mhla před očima a Kejvy jen vybízí teď se rozhoduje, jed', jed'! Nejde to, vlaju, ale přece tady nezůstanu, ne? Dávám poslední wattu a v Proseči je v magnetu zas dojedu. Je nás 6, před náma Dudek, kterého dolítáme v Bradle. Neohlížím se dozadu, ale předpokládám, že za náma svésili. Asi ne, v hupu někdo z grupy říká, že musíme jet, takže to zase chvíli bolí. Let dolů, ostrá levá, našťestí se nenastupuje a sjezdík pod HP se jede taky celkem v poho. Dole chci dát gel, ale nejde to, tak jen ionťák. Pro 300,- si jede Dudek - s váhou modelky mu to nečiní problém, jen se prostě zvedne a vodjede. Jak je to jednoduchý ... Kejvy s Němcem jedou lajnu v pravý škarpe, ať to bolí i ostatní, ale stačí se na 53/23 kolíbat nad říditky a jsem tam. Uf. Dudka dojíždíme, pak se točíme, nic zvláštního se neděje, obvykle rozhoduje hup nad Lichnicí, jenže to je specialita Kejvala a dneska to rozřešil Němec už drobet dřív před sjezdem k Lichnici. Makáme asi 65km/h, trojice Kejvy, Dudek, Němec před náma kousek, skládáme se ve 4, ale nejni na to, prolítáme zkratku, v hupu je máme kousíček, jenže jsem tak vyšitej, že rezignuju a nezkouším to ani v krátkém kopci. Dolů nemáme nárok, pak hustejch 8km do Žlebů v kolotoči na bočáku furt přes 40km/h. Zastavujeme se v hupu za Ronovem, tady definitivně vidíme, že je to marný, je to marný, je to marný ... Dojezd táhne Veloservisák, já se snažím točit. Dojezd znám, stejně ho po*eru jako loni ... Zatačku blbě najíždím, Veloservisák tuhne, ale vypálí klučina v dresu Valenta, já tam dám 53/15, ale mám díru a lejtka pálí

bolestí aniž bych zrychlil. Na pásce ho skoro mám, ale vedle se objevuje kluk na Cannondalu - dojezd současně, nakonec 6flek dle výsledků, 50 vteřin na tradičního vítěze Luboše Kejvala. Co dodat? Šrot jako dycky, takhle jsem si v Dolomitech fakt nedával! Vyjet se, vyžahnout Colu, sežrat řízek a zas domu. Klasika, ale mám ji celkem rád a podle stravy jsme místama i jeli, i když Kejvy říkal něco vo tom, že se jelo prd a každěj čuměl a nechtěl jet, Němec zas dodal, že hold víme kam patříme a už nic velkého nezkoušíme. Tak nevím, vyndanej jsem byl teda velmi a moc jsem cestou nepočuměl. Dodělal to Léňa hláškou, že kopce byly krátký a ani ne moc prudký - asi jsi jel jinudy ... Nebo jsi tam dával malou :D

Léňa – Žlebský Zubr jak má být

Beskyd tour se blíží, proto bylo pro mě důležité, zažít pořádnou intenzitu ještě dříve než na Pustevnách. Po Zdejcíně jsem začínal cítit zlepšení mého tragického stavu z Křivoklátského pekla, k tomu ještě pár kopcovitějších tréninků v čele se švihem s Camrdou, bylo jasné že musím týden uzavřít závodem a jediný o kterém jsem věděl byl Žlebský Zubr. Absolvovat jej mi nemohla zabránit ani skutečnost, že v práci mám týden nočních a v hlavě trošku zmatky. Na dopravě se domlouvám s Technikem, který má v nohách několik italských pas a jeden maraton. Do závodu startuju unaven díky již přes 30hod trvajícím stavem bez spánku s cílem uviset našláplého Technika a pořádně si závod užít. Na startovním roštu nás stojí přesně 81 kousků od nás je tady Bonzo s Hulisem, Pantáta, Diablo, Myšák a my dva s Technikem. Z konkurence poznávám Tomáše Dudka, Kejvala, Lukáše Čápa a především marného Honzise s jeho napumpovanými nohama. Je mi jasné, že tyto lidi neuvísím jsou, ale zárukou tempa, které mě dokáže vygumovat a to je přesně to co teď potřebuju. Hned od startu se pohybuju kolem špice závody max. do dvaceti, absolutně netuším co nás čeká, Honzis sice něco říkal o kaši a kopcích, ale to není nic neobvyklého, ale raději až na čelo závodu nejdu. Na prvním kilometru nám poodjíždí Dudek, na dalším kilometru si ho dojíždí další borec, balík vůbec nereaguje a tím nám mizí z dohledu. Moc se nejede spíše takové tempo, ale i tak mě začínají tuhnout zadní části stehen nevím jestli to je důsledek nevyspání nebo nějaké chyby ve stravě, ale začínají mi do stehen vyrážet minikřeče a to jsem teprve okolo třetího kilometru!. Na nic nečekám a láduju do sebe magnesium (původně jsem jej vezl Myšákovi ještě, že si ho nevzal). Silnice se nám nenápadně zvedá pomocí takových vlnek, jedeme stále mezi 35 až 40km/h, snažím se hodně švihát, radši jedu lehčí převod s vysokou frekvencí než pohodu na těžší. Na startu mi Honzis říkal, že první kopec je na 15km Jenže my jsme na osmém a stoupáme! Nejede se žádná údržba, kopec stoupá po serpentýnách, začínám mít obavy, že to bude kopec dlouhý a v tomto tempu ho nedám, začínám ztrácet, Honzis mi mizí, Technika nevnímám, sakra co budu dělat v tom velkém kopci o kterém mi říkal Honzis? No kašlu na vše, nechávám velkou a dřů jak mezek, díra mi naskakuje už na dobrých 50m, vzdal bych to jenže těsně před horizontem mě předjíždí Technik lámající převod jako kráva, jsem na 185 tepech, ale jdu mu do háku, čímž mám poprvé v závodě v očích mlhu. Raketák jede náramně díky čemuž první skupinu brzy sjíždíme, uff přežil jsem (tento kopec měl 3km, průměr 6% a jel jsem jej průměrem přes 27km/h). Jenže žádná regenerace jako na UACu se nekoná. Dudek je stále odjetý a skupina chce jet, hodně vidím tahat Honzise, o kterém vím, že jede šrot, protože nechce aby se dotáhli všichni ti, které odpáral v tom prvním kopci, včetně mě. Blíží se patnáctý kilometr, jede se stále šrot, ale široko daleko nevidím kde by mohl být nějaký kopec, jsme na široké silnici, která stále stoupá, při pohledu na garmina vidím, že stoupáme opět šesti procenty. Vyhovuje mi, to že nejsou žádné nástupy, díky bočnímu větru jsme roztažení po celé šíři silnice. Když mě to začne fakt bolet tak naštěstí kopec končí fajn Seč jsem taky přežil (kopec měl 3,5km, 6,3% jeli jsme jej průměrem 28km/h). V následném sjezdu se jede zase šrot, točím 50x12 a mám co dělat uviset, zpomalují nás serpentýny a hlavně tunel, kterým vjíždíme na most dlažděný kočičími hlavami, za mostem vjíždíme do lesa, kde opět stoupáme. Tempo neuvadá, hned na začátku mám problém, ze skupiny odjíždí Kejval a za ním jdou další, na zrychlení nemám tak začínám ztrácet. Ještě vidím, jak se zvedá také Honzis, který tam mám velkou placku (kopec má 9%), jo tady to bolelo a mám zase mlhu v očích. Při pohledu na mizejícího Honzise se oproti svým zvykům také zvedám a k mému překvapení si to začínám sjíždět, bohužel na vrchol mi chybí dobrých sto metrů a ztrátu na čtyři kousky před sebou se mi podařilo snížit na deset, ale ne méně. Na vrchol dojíždím totálně na šrot na sjíždění nemám a bohužel za mnou není nikdo kdy by jel hned. První člověk ze zadu mě bere až v době kdy naše ztráta na lidi před námi narostla na dobrých stopadesát

metrů. Je to někdo od Webrů s vysokými ráfky, snaží se povzbudit ostatní do kolotoče jenže nikdo to nechápe, snažím se jej podpořit tak párkrát prostřídám, ale celou dobu mi nejde tep pod 185 tak ty mé špice jsou takové jalové. Vůbec nepřemýšlím kdo tady je nebo ne, jen jedu šrot, kontroluju garmina kde mám natočeno teprve 23km, jak tohle dojedu? Začínáme docela točit, jenže je tady pár lidí, kteří nechávají díry, proto se mi několikrát po odstředění nedaří zařadit až na konec naší skupiny, ale musím jít zpět i po pár sekundách. Terén je dost vlnitý, stále fouká z boku nebo proti. Většinou tahám ve sjezdech nebo rovinách, v kopcích (magnetech) jedeme lajnu. Před sebou máme dobrých 200 čelo závodu, kde vidím, že Dudek a spol jsou dojeti, vidím také zaváděcí vozidlo. Tyto skutečnosti znamenají, že ze šrotu přecházíme v kaši. Bohužel netahají všichni stejně, takže se přibližujeme jen v kopci, ale na rovině nebo ve sjezdech nám šestka před námi odjíždí (nás je asi deset). Od startu do teď jedu většinou na svém stropu, proto se obávám každého stopoření kopce, v jednom takovém stopoření okolo 40km se čelní skupince přibližujeme na deset metrů, dokonce vidím Honzisuův zařazený převod, Dudkovy žíly, to vyburcuje čtyři borce z naší grupy k nástupu díky kterému mi odjíždí. Zůstávám tedy v šestičlenné skupince, kde je s námi také junior z Favoritu Brno, šikovný kluk. Na hlavu je strašně to, že jedeme kaši, pěkně střídáme a na čtyřku závodčáků před námi máme stále stejnou ztrátu cca 10 až 20sec. Nejvíce mě štve to, že tam jsou lidi, hlavně jeden, kteří po Seči tahali za kratší konec. Vzájemně se hecujeme tím, že si všichni dáváme špic totálně na kaši, nestřídá jen junior, občas někdo vynechá (včetně mě), ale jinak jedeme pěkně. Přichází 45km a vrchařská prémie, kopec přichází tak z ničeho nic, vjíždíme na něj z hlavní kde jsme to valili přes 50km/h a během padesáti metrů mám zařazeného kašpara. Tempo mi vyhovuje, bolí to, ale dá se to vydržet. Bohužel ztrácíme dva korálky, juniora a nestřídače. Po prémii už vím, že kopec nebude, takže žádné šetření a pěkně makat na špici. Zaměřuju se opět na úseky, kde silnici mírně klesá, jedeme proti větru, točím lehčí převody než zbytek našeho kvarteta (střídáme jen ve třech), ale díky tomu dokážu odvézt delší a kvalitnější špice. Když odečtu kopce tak v posledních deseti kilometrech máme průměr 58km/h! Je to úžasný letecký zážitek na špici to je drill, ale pak v závětrí si šmrdlám převod 50x12 jedu přes 60km/h, nááááádhra. Skupinku před námi jsme ještě viděli rozdělenou na dvojčky těsně před Žleby, ale nesjeli jsme je. Z naší čtyřky jsem jediný pod 40 let, tak se nesnažím jakkoli taktizovat, prostě jsem si na začátku Žlebů vlezl na špic, kde jsem to vydržel až do mety 100m cíl, kde mě dva raketáči dali, málem mě dal i nestřídač! V cíli závodu jsem byl za 1:44hod což na 64km ve vlnitém terénu s bočním větrem docela jde. Neplánovaně jsem odjel Technikovi, očekávaně jsem nestačil na marného Honzise, ale velmi neočekávaně jsem si tento závod užil se vším všudy. Díky vyrovnanosti startovního pole, se pořad jel šrot minimálně mezi naší a skupinkou před námi nebyl žádný výrazný rozdíl, prostě jsem si mohl zazávodit, v cíli jsem dostal řízek s bramborem a colu (pivo). Jestli mi to vyjde tak mě tady příští rok uvidí zase. Technikovi děkuji, že mě odvezl domů, cestou jsem samozřejmě několikrát usnul, ale i tak si pamatuju Technikův boj s nedostatkem nafty v nádrži, ale vyhrál a na benzínku jsem dojeli s rezervou necelých 5km na dojezd!

ZLAŤÁK

Kolíkáč – Oranžovo-zlatý den

Pondělí déšť, předpověď všelijaká, nějak jsem se namlsal pěkného počasí a zmoknout v 1400 metrech nad mořem se mi moc nechce. Ale nikdo nic nenamítá, budu držet basu a nabuzuju se Icemanovým reportem z roku 2006. Před 5h. budíček, neprší a překvapivá teplota 14 stupňů, ale stejně беру raději návleky na kolena, na ruce a vestu. SMS od Jeana, že se před prací projede a svezeme se spolu do Klánovic. Skvělý, začínám se více a více těšit, jen tma za oknem není moc povzbuzující, hold podzim se blíží. Zapínám blikáčku, na kruháku již bleděmodrý Jean a míříme tradiční cestou do Polabí. Probrali jsme Praděd, Jean to otáčí, ve Mstěticích již překvapivý Šíst'a (Honza Šístek), Mišutka se láduje na pumpě a po chvíli u nás brzdí Chose. Tak ještě nabrat Kapra a jsme komplet, klaplo to na vteřinu přesně a mydlíme to na Nymburk. V Křinci Kapr zdraví Pepu Michla a pak ani nevím jak, ale jsme bezbolestně v Jičíně. Hned za ním to vydrásat na Syřenov, kde se Kapr zapomene a jede to jako časovku o body. Návleky začínají hezky hřát, ale budou i delší sjezdy, tak já stále zateplen, pokračujeme směrem Jilemnice.

Stavíme u místní samošky, je 10:30h. a 137km v nohách, no není to paráda? Vzpomínáme na Bobka a na Iceho, ten by tu určitě řval, že začíná ta pravá cyklistika. 25km furt do kopce a zvedneme se o 1000 metrů výše. Mišutka tomu moc nevěří, ale další hodina mu dá za pravdu. Vrcholky v mlze, jedeme setrvalé tempo a až prudké úseky u Míseček nás začínají dělit. Trio Kapr, Chose a Kolíkáč spolu drží nejdéle, Chose ještě než si vystoupí, předvádí zlověstné nástupy, ale pak již duo staříků stoupá bok po boku a otevírá mlhu směr Zlatáček. Má to grády, ten kopec dokáže vzít za srdce! Je poledne, jsme na vrcholu, zima se nekoná, ani neležeme na teplý čaj do boudy, dá se to přečkat venku. Škoda viditelnosti, ta je hodně malá, ale cedule Zlaté návrší je dostatečně vidět, abychom udělali pár fotek. Je to tam, teď se znovu zateplí, někteří do originálních novinových zábalů a sjíždíme dolů. Mísečky ozáří i slunce, Mišutka kupuje turistické známky na každém rohu, aha kvůli tomu si bral ten batůžek. V Jilemnici u kruháku lezeme na místní zahrádku a dáváme oběd, o zábavu není nouze, vždyť domů to je již jen kousek. Letíme kolem říčky Olešky a pak Popelky, nádherná úzká, stále se kroutící, silnička s malebnými domky, to je silniční skupinová cyklo-extáze! V Jičíně do Lidlu pro cukříky a pak trošku setkání s civilizací, když to mastíme po hlavní na Boleslav. Ještě jeden brdek nám přichystal Kapr, překonat Holé Vrchy a pak se již sklouznout do Dobrovic a namířit to směr Brandýs. Kapr se loučí, docela mu začínám závidět, že má vanu již za pár, to nás čeká ještě min. 35km a zlověstné mraky nad Prahou. Nejdříve se rozloučí Šíst'a, pak duo Chose a Mišutka a najednou jsem sám, po 10 hodinách v milé společnosti si to musím dokroutit na moji neoblíbenou samotku. A do toho před Měcholupy ceďák jako kráva, již se mi nechce zastavovat, vždyť to mám blbých 15km do vany, ale hodně proklínaných kilometrů s myšlenkami, jak to kolo bude zase zasviněné, jak mi čvachtá v botech, potoky vody a bahna na silnici, ne, to nemuselo přijít. Ale zase na druhou stranu, taky to mohlo přijít někde na Mísečkách, a to by bylo asi o hodně horší...Každý výlet má svůj konec, teď již vše zlé zapomenuto a zůstává jen báječná vzpomínka, na super oranžovo-zlatý den! PS Šíst'o, už to podepiš!

SUŠICE-MODRAVA-ČASOVKA

Dreamer – Sušice-Modrava-časovka - když necháte nohy odpočinout

Tak docela jedou! To je ale překvapive zjisti, škoda ze na to nekdo prisel az v zari :) K sobotni casovce ze Susice na Modravu jen telegraficky, vetsina uz byla recena na Facebookech, Twitterech, cyklodiskusich, slapkodiskusich, CT Sportu, Nova Sportu, Eurosportu :)Casovku jsem vzal jako test, ktery mi mel ukazat, jestli jsem se proti minulemu roku zhorsil nebo ne, protoze ty vysledky z maratonu byly pod mym ocekavanim. Takze jsem na ni jel s cilem porovnat se s lonskem, od oka jsem si v hlave pamatoval lonsky cas na Cenkove Pile a nahore na Srni. Sobotni pocasi deluxe, jasno, teplo, nebyt casovky, dal bych jistojiste me oblíbene dvoukilo, ale to jsem ted obetoval ve prospech casovky. Na ni jedu stejne jako pred rokem po ose, mam to cca 40km, takže idealni vzdalenost a 1,5h rozjizdka. Dorazi elitni casovkar Kapr a s nim Kure, ktery letos jezdi asi trochu vice nez minimalne a tak se da taky cekat pekny vysledek. Mame startovat 2 minuty po sobe, Kapr za mnou, pak Kure. Ale organiztor mezi nas da 4 minuty mezeru, no škoda, ale nema smysl to resit.Kluci maji vytunena kola, kombinezy, no citim se trosku trapne s pouze vypujcenyimi nastavci od Strejdy, ale co se da delat, zase kupovat si nejaky special kdyz jedu za rok 2 casovky (a to kdyby prselo a byla zima, tak by me ani v Susici nikdo nevidel) mi prijde jako ekonomicky nesmysl. V tydnu po Krali jsem se max na 1h vyjizdel na Modransky, jeste ve stredu nohy zatusly, az v patek vecer pri vyjeti uz to bylo docela ok. V sobotu taky, citil jsem po dlouhe dobe docela i pri sile a byla tam i chut porvat se o slusny cas.Odstartovano a jdu na to, prvni tretina je rovina nebo mirne do kopce, ale vetsinou se jede pres 40kmh. Fouka spis do zad, slunce pali je mi horko, po par minutach rozepinam dres, pak si sice rikam ze mam asi vetsi odpor vzduchu kdyz mi to tam tak planda, no ale co, zase to nebudu tak prozivat. Zahy predjizdim prede mnou startujiciho, pak nejakou holku. Proti lonsku koukam ze mam tepy o cca 3-5 tepu vys a jede se mi dobre, to je dobre znameni. Presto po rovine davam trochu rezervu, nechci pod kopec prijet uplne v maximalni zatezi. V Rejstejne v prujezdu obci me vice nez je mi mile zbrzdi dve auta, na tech kostkach musim brzdit, no ale co, rikam si ze ostatni taky urcite auta nekde zbrzdi.Na Cenkovu Pihu dojizdim o cca 20-30 vterin rychleji

nez před rokem, z čehož mám radost. Za mnou startoval Jirka Baier na časovkarském speciálu a toho jsem za sebou ani jednou nezahledl. Takže uspokojen ze jedu rychleji než loni a nikdo mě nesjízdí jedu nahoru. Tam jsem jel podle mě stejně jako loni, když jsem to tedy lamal na velkou placku, letos jsem shodil už dole a asi to byl lepší, nahore jsem měl čerstvější nohy. V Srni ve sjezdu přede mnou zase auto, chtě nechte jsem musel jet o něco pomalejš, no ale těžko říct kolik to udělá vterin, nemá cenu resit par vterin sem nebo tam když je to časovka na skoro hodinu. Usek na Rokytu už hodně bolí, ale vidím přede sebou další koralek, tak se mackám a jste před krátkým sjezdíkem ho mám. Pak už se blíží konec, kontroloju stále čas, nejdřív to vypadalo že bych to mohl dát i pod 56 minut, ale pak ty vteriny naskakovaly velmi rychle i když jsem byl už prakticky v Modrave :) Tady člověk teprve pozná, jak rychle taková vterina uplyne! Krátký spurt do cíle, ale už nejsou síly. Čas o cca 30 vterin lepší než před rokem, kolo i počasí stejně, vítr asi taky podobný. Zbytek znáte, Kure vynikající výsledek s kterým by před rokem vyhrál celkově. Škoda že Kapr nestartoval tu minutu za mnou, dle mezicasu by na mě měl na Cenkove Pile naskok 15vt a je pak otázka co by delo dal, takže z tohoto pohledu možná dobře že jsme se na trati nepotkali a každý tak jeli jen sami se sebou proti chronometru! Krasná časovka jako před rokem, tak snad se to i za rok vydarí s počasím a třeba se i na mém "necasovkarkem" kole dostanu pod 56 minut

PODBEZDĚZSKÝ ZÁVOD

Camrda – Časovka ze dvou úhlů pohledu.

O časovce se toho moc napsat nedá. Ono taková časovka to je vlastně takové cyklistické porno. Jen tak nahodile se sejde spousta lidí v takových prapodivných, přiléhavých oblečcích, prohodí pár slov s lehkou nervozitou na začátku a pomalu se staví do startovního roštu. 3-2-1 start a jde se na věc. Po chvíli člověk slyší jen samé uff, uff a pere to tam kopec, nekopec, zatáčka, nezatáčka, rozbitá silnice, nerozbitá silnice. Po obrátce se to trochu změní na ach, hhh a takhle vlastně až kus před cíl, kde za to ještě trochu vezme a po protnutí cílové lajny se jen ozve dlouhé aaargh a člověk je rád, že to má za sebou. Ale nic měl jsem tam sebou děti, tak to zkusím vzít perem romantika... Pod Bezdězem se mi líbí a minulý rok byl tohle můj první závod na silničním kole po spoustě letech, takže jsem se na něj těšil vlastně celou sezonu (na jaře jsem si to zkrátil Bělskou vteřinou). Letos to беру i jako rodinný výlet a tak po původní domluvě s Kuřetem, že pojedeme sami, mu to trochu zpestřuju rodinnou atmosférou. No nic, jsme tam, máme čísla v pořadí má maličkost, Kapr a nakonec Kuře. Jdeme se rozjíždět. S Kuřetem projíždíme celou trasu. Kuře to na rozjetí valí tak, že chvílema přemýšlím, jestli takhle rychle pojedou závod, ale v háku si celkem hovím. Po rozjetí mi na computeru svítí průměr 35 km/h a začínám se cítit zlehka vyčerpaný. Stavíme se ještě pozdravit mou paní s dětmi v cukrárně (při loučení s nimi mám takový pocit, jako kdybych měl jít na jistou smrt...) a zlehka si začínáme hlídat minuty do startu. Před startem klasická nervozita, ale po odstartování mně jednak podpoří povzbuzení od kolegy z práce Rudy Růty, který je členem SAC Bělá a závod startoval, ale ještě hlasitějšího řevu Kuřete a Kapra. Jedu. Teď hlavně, aby mě Kapr nesjel po prvních 3 km říkám si a jedu co to dá. Díky Mlhošově půjčené přilbě a čerstvě vyhandlované kombinéze mně minimální aerodynamický hluk dovolí vnímat pouze ševlení řetězu a pravidelné dýchání. Jsem pod prvním prudším stoupáním a Kapr pořád nikde, to je divný, ale tady mě určitě dá, říkám si, ale pro jistotu se ještě víc zkouším zmáčkout. Kopec je za mnou, tak to jsem nežral, kde ten Kapr je? Už si začínám myslet, že píchnul a čekám útok od Kuřete, ale dojedu k otočce a po rozjetí od kuželu už vidím Kapra jak je mi v patách. Tak nepíchnul, ale já zjišťuju, že jsem jel fakt šrot a už to moc nejede, v prvním delším stoupání už nemůžu jet na hrazdě a chytám se za páky, Kapr se přes mě přežene, jak kdyby vyrážel od startu. Bylo to od něj gentlemanké, ptž ve šlapkách jsou slušní lidé a poctiví závodníci, takže jsem nemusel vyvádět žádné nepřístojnosti k tomu, abych okamžitě vytvořil dostatečný odstup. Kus před cílem před sebou vidím Orlíka, který startoval 2 minuty přede mnou, tak jsem asi nejel úplně špatně, říkám si, ale cílový kopec už shazuju na malou, nejde to, jsem v cíli a jsem rád, že to mám za sebou. To, že jsme byli s Kaprem a Kuřetem všichni na bedně bylo hezký, ale nutno podotknout, že Kapr s Kuřetem museli na svá třetí místa o poznání víc máknout. Holt mám

ted' posl. 3 závody z pr..le kliku a tak je největší hvězda malej Vilda, kterej stál (...) v Bělý na bedně už krátce po svých 1. narozeninách. Příště snad něco víc o časovce dvojic, nebo nedejbože družstev□.

O NEJLEPŠÍHO VRCHAŘE

Dreamer – O nejlepšího vrchaře - stálo za to být u vzniku nové tradice

Silnicni rally v okolí Krivoklatu, nový koncept který vymyslel Diablo z naseho teamu. Koncept jiste zajímavý. Je pulka zari, sezona konci, tak proc nezkusit tuhle akci, když jinde se stejne nic poradneho nejede? Na vikend jsem stejne zustaval v Praze, v sobotu je necekane hezky, je to na kratky kratky a i když bych mel radeji odpocivat, protoze citim trochu rymicku, tak se jedu "rozjet" na Revnicak, nakonec pohodovy 3 hodinky v jeste babim lete. Mam aspon rezervu na nedeli, kdyby treba prselo a nakonec bych do Hostivice nejel. Pocasi se ale v nedeli rano drzi, presto do tasky hazu hodne obleceni od vesty pres plastenku az po neoprenove navleky na tretry a celoprstove rukavice. U prezentace trochu fronta, ale nikdo nic nehroti, vypada to na akci na pohodu. Registruju se a jedu s Kaprem a Kolikacem prevezť auto do Chyne, coz se nakonec ukaze jako dobra volba. Je pomerne teplo kolem 17-18 stupnu, takže nakonec beru kratky-kratky, pouze navleky na ruce a vestu. Prset by nemelo. Trochu se zdrzime s K+K v CHyni a dorazime do Hostivice v 9:40 ale akorat na cas, protoze se prave startuje. Po startu jedeme na pohodu, je to trochu proti vetru, vstric prvni premii. Neni jasne jak to kdo pojme, jestli vyletne nebo zavodne. Je tu slusna sestava z Lawi, od nas Kure, Kapr, Kolik i Kral Jirus, nechybi Technik, Vsid a dalsi, kteri muzou dobre zajet. Prvni premie je pred nami a jdeme na to. V propozicich udavany intervalovy rozestup 30vt se nedodrzuje, jdeme se po sobe tak 10vt, vic ne. Startuju hned za P. Zahradkou z Lawi, jdu do toho naplno a za chvili ho dojedu, tak si rikam, hmm to jsem tak dobrej? To asi ne, Zahrada to sice nejel vylozene pomalu, ale proste to nijak nehrotil. Zato V. Nezerka se kolem me za chvili prohnal, ten naplno evidentne jel. Ale jinak me nikdo nepredjel, ja par lidi ano, citim ze bych nemusel dneska zajet spatne, tedy pokud me bude bavit mackat se i v dalsich kopcich. Druha premie je nejdriv ostrý kopec, pak se to ale nejak zlomi ze je rovina dokonce i kousek z kopce, v jedne prudke zatacce to malem nevyberu a vylitnu. Vubec ty trasy tady neznam, nikdy jsem tu nejel :) Mozna ale dobre, aspon se nestresuju jestli to nekde bude prudke nebo ne. Nahore opet dobry pocit, nedojel me nikdo, opet jsem predjel Zahradku. Prvni obcerstvomacka, luxusni kolacky, chlebiky, iontak. Zacina drobne mrholit prave když sjjzdime kostky v Krivoklate. Malem tam sebou seknu na zem, takže zbytek kostek jedu s vycvaklou nohou, ostatni mi poodjizdi, sjezu si je pod kopcem. A je tu dalsi premie, Roztoky Leontyn. Startuju za Kolikacem a Jirusem. Nejdriv sjezu Kolikace, pak Jiruse, chvili se me drzi, ale pak jedu dal. Za mnou se zformuje velka grupa i s Kaprem a Kuretem, no jedou kluci v haku, v pulce kopce je to zase rovnejsi, tam me dojizdi. Ale konec je opet prudky a sjet se tak nenecham, ale sil to stalo hodne. Sjezd do Zbecna a pak nahoru, nejdelsi premie pred nami. Opet dojedu Kapra s Kolikacem, coz neni problem, protoze ted startujeme tak 5vt za sebou, takže je to i tom kdo jak rychle nacvakne pedal a jak moc zaspurtuje :) Sjizdime se, Kapr pak chvili potahne po "rovine". V pulce kopce ale trochu nastoupim a zase vsem odjizdim. Kopec je ale delsi nez jsem myslel a nahore to hodne boli. nicmene tenhle kopec jsem vyjel dobre, dokonce i pred Kuretem, jak jsem pak zjistil. Vrchol závodu prijde ale na poslednich premiich, nejdriv ta z Nizboru, tudy se myslim jelo dolu pri UAC Belec. Sjedeme se se skupinkou z Lawi, takže to v kopci vypadalo tak, ze jedu s Kuretem a Kaprem a dojede nas Nezerka se Somrem. Nezerka odjizdi, Somr s dirou za nim a v haku my ostatni. Boli to poradne, ale nakonec ve skupince sjedeme i Nezerku. Takze nakonec je z toho tak trochu i hromadny zavod, osobne jsem za to rad, je to pestrejsi, abychom jeli intervalove muselo by se dodrzovat opravdu tech 30vt mezi sebou. Tady je v kopci hodne mokro, ale uz neprsi. Po vyjeti z lesa ale silnice zase osychaji, takže to uz nezmokneme. Pak zbyvaji posledni tri premie, které jsou uz kratsi. Mezitim jeste stavime na obcerstvomacke, opravdu vyborne byly, stejne jako ta prvni! Zbyvajici premie jsou v podobnem duchu, ja nahanim Kure, dojizdim Kapra s Kolikacem, predjizdim Muzika z Lawi, který ale chytre ceká na Nezerku se Somrem, kterym pak potahne ve zbytku kopce. Ty posledni tri premie uz nohy boli sakra poradne, ale nejsem sam kdo toho ma dost, vsichni se uz tesime do cile. Posledni premii si tak uz jen

uzivam, opet stejný scénar, na konci mi Kapr necha sice trochu díru a pak už i ja chytim na Lawi s Kuretem par vterin ztraty, ale tak nejak tusim bych na tom celkove nemusel byt spatne. Coz se v cili potvrzuje, celkove 5. místo, od Kurete necela minuta, to je pekny vysledek, na to ze jsem nohy uplne fresh nemel, pred tydнем na SUAC casovce jsem se citil lepe. Takze rezerva tam jeste drobna byla, no ale asi nikdo se specialne nepripravoval na tuhle akci, kde dopredu nebylo uplne jasne jak se to vlastne pojede, aspon ja to tak neresil. V cili gulas s Kolikacem, pokec s ostatnimi a protoze zacinalo prset na bednu to tedy nestacilo (priste klidne at je i kategorie 20-30,30-40), tak jsem jel domu. Za me tedy spokojenost, verim ze za rok se neco podobneho zopakuje, narocne to bylo tak akorat, delku bych asi uz nepridaval, uz takhle z toho bylo neco mezi UAC zavodem a strednim maratonom, co se tyce narocnosti.

Mírek – Už jsem letos nedoufal

O nejlepšího vrchaře středních Čech- měřeno osm kopců, mezi nima volně. K prvnímu kopci ve skupině, první RZ na Bratronice to pocitově překvapivě celkem jede, čekám ale, že mi dojde, 3:57 Pak už mezi RZ spíš sám, občas se Strejdou nebo někým jiným. Ze Zbečna druhá RZ taky celkem dobrý, tahám to spíš silově, nohy nebolí a i celkem táhnou, pocit, který už jsem dlouho nezažil. 7:54 Třetí RZ na Leontýn už to dost bolí, ale pořád můžu silově 12:27. Čtvrtá RZ byl pětikopec ze Zbečna od nádraží na Leontýn, tenhle kopec mi moc neseď a když jsem v cíli porovnával časy s ostatními, tak jsem to zajel dost mizerně 16:19. Pátá RZ z Nižbora směrem na Chyňavu byla díky špatně postavenému cíli o něco kratší, škoda, docela mi to jelo a ten závěr už nebyl moc do kopce, tam by mi to sedělo 11:58. Šestá RZ z Podkozí od Kelnera mi nějak sedla, tady jsem porazil Kolikáče a tuším i Vejvodu, ti to ale vepředu jezdili v balíku a asi zrovna moc nejeli 5:00. Předposlední RZ z Poteplí to ještě celkem jde, tepy jsem tam vyhnal zase přes 185, protože jsem si myslel, že už bude cíl a o byl až o dost dál, ale alespoň jsem se tam zmáčknu 6:10. Závěrečná RZ z Nenačovic na Úhonice už je dost o vůli, ale pořád můžu silově, takže super. 7:29 Nechápu, že mi nedošlo jako na Králi a Sudetech. Přejezdy jsem jezdil volně. Celkový čas všech kopců 1:11:14 15. místo z 25 lidí v kat. do 40.let, celkově asi 21. z 45 lidí na dlouhé trase, vepředu to jeli skoro jako hromad'ák, tak bych měl možná o něco menší odstup, kdyby to jezdili solo jako já, ale jet s nima, tak bych někde chcípnu, takhle jsem si to docela užíval a bavilo mě to. Ztráta pouze 1.18 na Krále Šumavy Jiruse, to se počítá Díky pořadatelům, byl to první ročník, s podobnou akcí nikdo nemá zkušenosti a zvládli to perfektně. Parádní den takhle na sklonku sezony, už jsem letos nedoufal, že ještě zažiju na kole hezké chvíle

KLIKOVY VRCHY

Strejda – Underground Klikáče podruhe

Nechtelo se mi jet Klikace naplno, tak jsem porad resil, koho bych mohl potahnout. V uvahu pripadal Introvic, jenze ten nakonec nejel. Na druhou stranu sesla se dobra slapkovska sestava a tak jsme se s Ivcou, D!ablem a Pantatou dohodli, ze to pojmem jako vzornou manifestacni jizdu. Na startu je cca 30 hlav, teplota 12 stupnu, silnice mokre, fouka severozapad. Slysím tradicni dialog mezi Fousacem a Kolbabou: „Tak jak to dneska pojedeme, budeme zavodit, nebo spolupracovat?“ „zrejme zavodit“. Tak to bude souboj... Vyrazi se v klidu, az do prvnioho brdku přes dálnici se jede pomalu. Pak se přitapi, a celni skupina se nam vzdaluje. Vůbec se nesnazim nejak uviset, je nas hodne i v te druhé skupine. Slapky se serazuji na cele, stridame, spolupracujeme, snazime se do toho zapojit i ostatni zavodniky. Takova jizda vsem vyhovuje, takže prubeh je naprosto klidny az fadni. Akorat v prvnim vaznejsim stoupani (tzv. Mysi dira) ztracime Fousace. Ve stoupani od Mestecka se taky nikdo nikam nezene, jedeme s rezervou, a tak predvadim svoje oblíbené číslo této sezony: kadencni nastup do kopce. Ale to jen tak, pro pobaveni, nahore skupina je zase pohromade, muzeme zase rozjet vlacek, jenze... První defekt, Ivca. Zastavujeme se, opravujeme, ten zasekly ostrý káminek potvora nechce z plaste ven. Predjizdi nas Fousac. Chvili na to Kolbaba v doprovodu tymoveho kolegy. A zahajujeme stihaci jizdu. Ve stoupani na Leontýn Kolbabovskou skupinku mame na dosah. Ivca se stezuje, ze to kolo ji nejak nejede. Nu aby ne, když zadni kolo ma nasazeno krive a zadni brzda porad trosku brzdi. Tak se zastavujeme zas,

narovnavame kolo a Kolbaba nam prcha. Na Sykoricaku se s D!ablem dohodneme, ze budeme Kolbabu brat jako pohyblivou vrcharskou premii. Ale ono je vsechno jinak: presne před koncem stoupani Kolbaba sjel Fousace a tady jsme zrovna dorazili my. Nu to bude paradni souboj! Klobaba: „Ne, abyste mne odvezli Fousace!“ Fousac: „Ne, abyste mne odvezli Kolbabu!“ Nene, tohle neudelame, na tohle se hodne tesim. Při najezdu na hlavní silnici do Lan Pantata vyjizdí na celo, trosku zrychluje a jako první odpadava Kolbaba. Ale... Ivce pro zmenu pada retez. A nejen ze pada, ale se taky zasekne mezi převodníkem a ramovou trubkou. Kolbaba projizdi kolem: „Panbuh shodil Ivce retez!“ Po chvilce retez je na miste, rozjizdime stihaci jizdu, jenze po necelem kilometru mam prazdne zadni kolo ja. A zjistuji, ze galusku mam uplne protrzenou, nahradni nemam a tak musim tu v lese pocekat na odvoz. Tou dobou se na cele deji věci... Znam to jen z vypraveni a ze vseho nejvic mne mrzi, ze jsem nebyl ocitým svedkem te parady. D!ablo odjizdi s Kolbabou a Fousacem a z duvodu tymove strategie ma za úkol maximálně skodit. A jde mu to znamenite. Nejen ze nestrída, ale porad se snazi nacpat mezi tu slavnou dvojici i vytvořit diru. Pavlik je proste jednicka. Aspon pro dnešek mu nebudu rikat D!ablo, ale D!ablo. Nejakým zázrakem se jim ale dari D!abla zbavit a Fousac se pousti do v podstate predem prohraného souboje s Kolbabou. Ponevadz Kolbaba slovy jedne sportovni pisnicky Vladimira Vysockogo:

Он стратег, он даже тактик,

Словом спец.

Сила воли, плюс характер,

Молодец!

Четок, собран, напряжен

И не лезет на рожон

Coz by se dalo prelozit priblizne takto:

Je stratég, dokonce je taktik,

Zkratka mistr

Síla vůle, plus charakter,

Nu, borec!

Zkoncentrovaný, důsledný

A necpe se do průseru.

Dobře si pamatuji, jak Kolbaba dokazal porazet soupeře papirovo o třídu lepší, než on. Porazit Kolbabu v primém souboji se podle mne prostě nejde. Ale to je zase důvod, proč tolik obdivuji Fousace. Nikdy se nevzdává a žádný boj pro něj není marný. Nicméně po dlouhé taktické bitvě nakonec doslo k férovému cílovému spurtu, a Kolbaba z toho vyšel vítězně. Blahopřeji! A pořád lituji, že jsem to neviděl na vlastní oči.

ÚVALY-ČESKÝ ŠTERNBERK-ÚVALY

Dreamer – Úvaly - Šternberk - počasí jako na Mallorce, ale kde všichni byli?

Před rokem jsem jel poprvé mistrovství vesmíru, podzim klepal na dveře ale počasí bylo ještě přijatelné, lonský závod byl vyborný. Proto jsem se těšil i na ten letošní. Ranní mlha a 3st, počasí jako na konci října, ne na konci zari. Nicméně nějaké podzimní virozy se mi zatím vyhybají (že by se projevil ty ranní sprchy dostudena, které od zimy důsledně praktikují? , těžko říct. Sraz s Kolikacem, který je opaleny jako hříby které jsem našel před týdnem v Sumavských hvozdech. Spolu s ním ultra maratonec Jean, který už zvolil zimní bundu. Já měl také dilema, ale vzal jsem navleky ruce nohy, dlouhou moiru a vestu. a cepici a dlouhé rukavice, sice svítilo slunce ale teplotu jsem vyšší než 15 st nečekal a v údolí u Sazavy asi bude ještě chladnější. Poklidným tempem jedeme do Uval, cestou zastávka na WC, neb jsem se poradně napil doma a na závod tak bral pouze 1 bidon (váha rozhoduje!), pak mě trochu znervoznilo že to má 99km, myslel jsem tak 80 že to má, snad ale pít bude stačit. Na startu se prezentujeme, ale ouha, je to velmi málo lidí, tak kolem 20ti! No nic moc, chybi někdo z Lawi, Kolikac cestou basnil o tom že bude určité kompletní BMC (a já mu v duchu odpovídal, no jasné a ještě taky Astana!), no nedorazil nikdo. Takže pár lidí z Kbel, Uval, matador Honzis a jak se pak ukázalo, tajemný

M. Zeithammer, který zajel v TOP10 na Krali i když ho tam nikdo neviděl. Tak konečně alespoň víme že existuje :) Takže účast velmi špatná, poloviční proti minulému roku, sice byl chladno ale jinak slunce a sucho, před rokem sice bylo tepleji ale zase pamatují na mokro v Posazavi. Po startu se ujali tempa borci z SK Kbely, s nimi se na spici hodně točil Zeithammer a Honzís, překvapivě i Kolíkáč je dost vidět, tedy překvapivě by to nebylo, ale po týdenní dovolené u moře si nejsem jistý jak to bude dávat dál, přesně jen všeho moc škody, moc jezdení i moc odpocinku. Já jsem spis zasytý, respektive při tak malé účasti to znamená že nechávám před sebou aspoň tak 5 borců. Je mi docela horko, trochu lituji že jsem neshodil aspoň tu mouču nebo vestu, ale co se dá dělat, pěkně se dneska ohřeju. Jede se docela ostře, ale dá se to vydržet v pohodě. Ondřejov se taky nic zásadního nedeje krom toho že to vylítáme na velkou a velkou rychlostí Sjezd dolů do Chocerad (jste pár let Kolodeji a budu tyhle vesničky znát jako na Šumavě) a je tu kopec na Vodslivý. Vzhledem k nízké účasti hned dole shazují na malou jakože se asi moc nepojede. Chyba, Honzís za to bere odspoda a na velkou jde do cíle a pomalu odjíždí. Já za ním na druhém místě ale spis vezu balík, nechávám Honzise, však všichni známe ty jeho Honzísoviny. Jenže pak se zvedne Zeithammer a to vím že jde do tuhého, před rokem tady takhle odjelo Lawi a už jsme je nedojeli. Tak se neda svitit, musím je dojet. To se mi s trochou bolesti dá a za námi hned dře. No popravdě, sám bych to asi takhle neměl odvahu roztrhat, tak jsem rád že se toho ujal Honzís První polovinu kopce máme za sebou, průjezd vesnicí, balík za námi není moc daleko, porad si říkám že nás asi dojedou. Ale cyklistika je spravedlivá a tak když jedeme naplno i v druhé půlce kopce, nahore máme už solidní náskok tak 30 vteřin. Takže je jasné že to zkusíme! Zčneme se hned točit, chvíli trvá než se poradně srovnáme ale brzy strídáme poměrně vzorně a tak směřujeme na Divisov. Tam už za sebou nikoho nevidíme, hlásí nám náskok kolem minuty. Opet přejíždíme dálnicí a míříme ke Sternberku. Honzís to tu zna z nás nejlepe takže sjezdy jezdí většinou na spici, já to tam spis brzdím když se náhodou ve sjezdu ocitnu na cíle. Sternberk a serpentiny nahoru. Jedu na velkou, 50x21 nebo 50x23, s kompaktností se to dá, nejdeme pod 20kmh, bolí to ale za námi nikdo. PAK nám hlásí kolem minuty a půl náskok. Pár brdků na větru a míříme na kostky do Ratají. Strídáme rovnoměrně, tak to má vypadat. Občas se stácím i pokochat krásnou krajinkou kolem, je mi porad dost horko, ale objevují se první obláčky a vítr moc teplý není takže je to tak půl napul s tím oblečením. Kostky v Ratajích máme a pak už míříme dolů k Sazavě. Tam jsme během chvíle a pak pěkně opet strídáme podél Sazavy. Jste jeden dva brdky, stíhám dát aspoň gel a jedeme 40-45kmh udolím. Tady je Honzís na cíle vždy nejmen z nás třech, tak se pak taky snažím spíše zkracovat, ale moc mi to nejde Pak rychlost trochu opadá, začíná být opet větší zima, no klukům v tom jejich skoro krátkem krátkem asi moc teplo nebude, mně je teď tak akorát. kouknu na teploměr a opet jsme na 12st a z jasná je polojasno. Trochu se mi posunula jedna kontaktní cčka v oku takže vidím na jedno oko rozmazaně, pár minut, tak si jen hlídám at neskrtnu o kolo předemnou Konec se blíží, jste pár km mezi vesnicema za zavádecím autem, tady táha nejvíc Honzís takže tím kompenzuje ten začátek v údolí Sazavy a začíná se taktizovat. Loni jsem to tu protaktizoval s Honzísem (i když spis to byl otáček že byl prostě silnější), teď se cítím docela dobře, respektive mám toho taky dost, ale kluci nevypadají o moc lepe. Porad se nikdo k nicemu nemá, tak za to beru jako první a docela se mi to povedlo, hned dře a docela solidní! Ze bych mohl dokonce vyhrát? No možná ano kdyby tam nebyla ta zatačka doprava, kterou prostě nemám najetou a tam tam ztracím. Hned za ní mě dojede Zeithammer a jde přede mě. Honzís je ale jste kus za mnou a tak i když už dost tuhnu, což jsem tak docela nečekal, myslel jsem že mám o trochu víc síly jste , říkám si že dneska bych měl srovnat účty s Honzísem za loňský rok. To se nakonec dá, 2. místo uhlájím, ale samozřejmě bych uvítal kdyby ten dojezd byl spravedlivější, bez té zatačky a ideálně s delším kopcem, tohle i když to fakt bolelo a každý metr byl nekonečný, přesně jen není poradný cílový kopec. Na prvního Zeithammera jsem neměl a po zásluze ve spurtu vyhrál. Čas podle Honzísova Garmina o 2minuty lepší než před rokem, pod 2:50, průměrem přes 35, co víc chtít na konci září? Skupina s Kolíkáčem dojela 5-6 minut za námi, to je sice solidní odstup ale znáte to, když nevidíte cíle, tak už tam není taková motivace. I když zase Honzís a Dreamer nejsou Lawi, aby to bylo nutné hned vzdávat! Takové bylo mistrovství vesmíru 2013, krásný závod, počasí jako malované (az na to chladno), jenom tam mělo být o 20 lidí víc! Tak třeba za rok tomu tak bude!

Honzis – Nejde chybět na Šternberku!

Jsou akce a pak jsou ty srdeční, mezi ně patří i podzimní klasika mezi Úvaly a Českým Šternberkem. Když se přidá azurové počasí, tak oželím i výsledek na zítřejších Běchovicích a jedu sem závodit. Poslední týden jsem fakt špatnej, závody na kole nula, trénink do práce a z práce aby to moc nebolelo, běžecké tréninky nula, nahradil jsem je rumem, nějak mi připadal lepší Švihám si tak Úval, startovní listina je se jen zvolna plní a o jedenácté nás vyjíždí jen asi dvacítká, bez Lawi či jiných zvučných jmen. Docela se jede, takže na Hradešín dle známého hesla "na velkou" a nahoře naložit. Odsejpa to hezky, Ondra Teplý oznamuje někde na Struhařově, že zatím to je takové "volnější". No nevím, průměr 33km/h a to jedeme skoro furt do kopce Ondřejov, první významnější hup, grupa furt početná, nahoře to vypadá nadějně, že by mohl někdo odpadnout, takže na rovině makám a táhnu špic. Nicméně výsledek nevalný, takže se nechám vystřídat a počkám. Svist k řece, přes koleje a jsou tu Vodslivy. Měl jsem je vždy rád, tvrdý a spravedlivý kopec, přesně pro mě! Nechávám 53z, neb Sramu se nechce shodit. Dám tam 21z dozadu, zvednu se a jedu 10% stěnu furt ze sedla. Kupodivu nikdo nereaguje, tak si jedu svoje a teprve na volnější pasáži dorazí Martin s Dreamerem. Super, ve třech jedeme tempo dál. Za Vestcem se nechám prostřídat, už toho mám celkem dost. 53/23 místama skoro nestačí. Na rovině roztočí Martin svoje Zippy, ale v závěrečné stěně jsem já na první figuře. Tak to mám rád. Podle dálnice střídáme, grupa za námi prý asi 40sec. Dloubák z Třemošnice jedu většinou z prvního fleku, poslední hup k Divišovu se kolíbáme nad řidítky všichni. Sjezd do Šternberka makáme v rámci možností, snílek nepatří mezi top sjezdaře, Martin to nezná, takže si nepřipadám blbě. Dlouhý kopec od hradu navrhuji jet rozumné tempo. Hlásí nám 1:20min náskok. Super, jen se nevystřílet, teď to bude na větru a potom bez kopců s nutností "valit". Taktika vychází skvěle, kostky v Ratajích jedu na 39/21 snadno jako snad nikdy. Asi je to tím, že jsme nemuseli jet úplnou hranu a nepřijeli "kožený" už pod kopec. Sjezd přes Talberk je hrbatý, ale před námi frčí auto, takže přejímám iniciativu a svištíme cca 40-50km/h k Bučinu. Hup nahoru, rozkulit to a najednou jsme v Sázavě a za náma díra. Že by to vyšlo? Vybízím k rychlejšímu střídání, mastíme to s mírným větrem v zádech skoro pořád čtyřicítkou! Km naskakují, ale únava se taky dostavuje, takže kostky ve Skalici docela parkuju. Nekonečné Jevanské mě nezastihlo úplně ve formě, ale točíme celkem pravidelně, i když Martin vypadá z nás nejlip. Trošku se mi nezdá snílek, ale i přes moje tempo do vsi v kopci nemá problém, takže asi klame tělem. Přejedeme kutnohorskou, do cíle km, přitom taková pohodička, žádné stres. z Doubravčic rozsekanou silnicí na Hradešín, nikdo nic nezkouší. Sjezd táhnu celý sám a čekám, co vymyslí Dreamer. Dole na větru zpomaluji, čekám atak a přichází asi 1km před cílem. Kouknu na Martina a řeknu mu suše - kilák do cíle, jestli po něm nejdeš ... Vystřelí a dotáhne snílka. Doufám, že v zatáčce půjdou na brzdy a pak třeba zpomalí. Sedím jako pecka, dvojice má náskok jako kráva, k tomu nový asfalt do cíle, takže žádný na brzdy ... Hm, to jsem docela projel. Martin zvyšuje náskok, Dreamer vadne, ale né zas tak, abych ho dojel, takže na mě zbývá bronz. Sice jsem mohl víc taktizovat, mohl jsem zvednout zadek dřív, ale co, 35km/h průměr, krásnej závod v exkluzivním počasí, prostě nádherné loučení s pro mě hodně špatným létem. Teprve asi za 5minut dojíždí grupa s Kolíkáčem a Ondrou. Takže jsme se asi neflákali, i čas je lepší než loni! Pro tyhle pocity na kole jezdím, díky všem!

Kolíkáč – Zlatý vesmír

Po 14-ti denní pauze od kola, s ručičkou na váze posunutou k číslu 80, ale natěšený do babího léta v milovaném Posázaví. Sezóna ještě nekončí, ještě si tě chci užít! S Dreamerem a Jeanem valíme na start, kde trochu chybí věhlasné dresy, všichni nadávají, že hromad'áky nejsou a když se jede takováto klasika, nikde nikdo. Nevadí, tempo si do svých rukou hned po startu bere mladý Šmíďák a gumujeme si držky na Hradešín. Honzis taky přitápí, do toho Martin Z., který objel Krušnohory s vítězem Standou Prokešem, no ona to dnes žádná selanka nebude. Náš Čespa skvěle operuje u špice a magnet na Ondřejov je v jeho režii, uff pěkně mě to bolelo. Slítneme do Chocerad a rozřazovák na Vodslivy je tu v plné parádě. Honzis drtí pilu a za ním se vydává Martin Z. a i náš Dreamer. Chce se mi zvednout zadek, ale nějak není kde brát, toto místo je pro mě zakleté. Zuby nehty se držím v další skupině, chcete-li v hlavním balíku asi o 10-ti lidech, když ti 3 jsou uprchlíci. Ne, ti nám přes veškerou snahu odjedou, už to sjíždění safra vzdejte, ať se trochu dostanu do lepšího stavu. Břicho v jednom ohni, nadávám si, jak jsem vyžranej, těch 7 dní all inclusive tedy stálo za to! Navíc v kopci ty vrstvy oblečení pěkně hřejou,

jen vědomí, že když odpadnu, jedu na samotku, mě drží v grupě, safra tohle jsou srovnatelný krušnotonský muka. Víím, že stačí sekunda zaváhání a jsou v čudu, vůbec nemám na nějaké případné doskočení grupy, která je tak krásně vypečená, musím, musím! Chce se mi rvát radostí, překulili jsme se pod dálnici a jsem s nimi!! Ale budu si teď kluci muset trochu orazit, navíc když vepředu je týmový jezdec, tak já přeci na špici nepolezu, ó jak mi to vyhovuje. No dávám se na ocase do kupy až za Divišov, pak se zapojuji do střídání, ale špici opravdu jen procházím. Serpentina s výhledem na hrad se jedou již v klidnějším tempu, čelní trojička zmizla z dohledu, naposledy jsme ji zahlédli u Divišova. Zaváděcí auto okolo nás, fotí se a předávají bidony a míříme směr rozmydlený úsek do Ratají. Tam sice na kostky vlétnu jako druhý, ale na konci kostek mám zase problémy se udržet. Pár lidí již odpadlo, překvapivě i Radek Procházka, děrovaný sjezd k Talmberku, tady si vždy připadám jak někde v Beskydech, a dnes ještě navíc údolní mrazák a jsme v Sázavě. Docela se točíme na špici a před Skalici vypadne mladý Šmídák s technickým problémem. Zase je nás méně a již jen v 6 lidech to mydlíme údolím. Martin Čurda a Jirka Řehák jsou mými konkurenty o vesmírné zlato, hlavně pro mě neznámý Jirka vypadá hodně dobře a furt mě okukuje . Do spurtu si vůbec nevěřím, ale pro sichr do sebe naleji gel a magnesium. Promotali jsme se s k cíli, zkušenosti z minulých let velí hlavně zachovat klid a skákat do háku, on ten cílový brdek je pěkně dlouhý. A tak se taky děje, nejdříve to nevydrží Jirka, skočím po něm, pak se zleva mihne Tomáš Šulc a též úspěšně házi háček, jo nohy drží, i když ta cílová lajna je fakt pěkně daleko ... ještě mě bere mlad'och Ondra Teplý, ale ten mě nezajímá, již si mohu v klidu vychutnat ten opojný pocit. Jo bylo to trochu sviňácké, moc jsem nepotahal, ale v tom je cyklistika hold nespravedlivá, ale mám zdůvodnění, přede mnou jel orange Dreamer Se slzou v oku držím v rukou putovní pohár Posázaví, víím, že další sezóna je v čudu ...

Radim – Pohár Posázaví aneb jak jsem se svezl, ale jenom kousek

V sobotu 28.9. bylo po ránu sice trochu chladno, ale jinak bylo jasno, meteorologové slibovali slunečný den, a tak nebylo možné zůstat sedět doma, zvlášť když se kousek za rohem právě konal tradiční závod Úvaly-Český Šternberk-Úvaly alias Silniční pohár Posázaví mezi cyklisty však známý spíše pod názvem Mistrovství vesmíru nebo také Okolo hnoje (dříve se skutečně v jednom místě okolo kupy hnoje jezdilo, ale to už je minulost). Každopádně se jedná o velmi hezkou trasu v Posázaví o délce 99 km a 1280 m převýšení. Na startu se nás schází vzhledem k relativně pěknému počasí nečekaně docela málo, starší balík už vyrazil na trať v 10h (potkal jsem je cestou na start nad Přišimasy prakticky ve stejném místě jako loni) a nás mladších se tu na startu krčí pouhých 17. Nikde žádné LAWI, BMC, DEXTER ani většina dalších známých týmů. Naopak nechybí jezdci Vinohradských šlapek v čele s Kolíkáčem a Dreamerem, dále tu pak jsou zástupci z Úval, Kbel, Honzis, Radek Procházka, tak trochu tajemný jezdec Zeithammer a já. Mohlo by to být dnes takové poklidnější, říkám si a dávám si za cíl vydržet v balíku minimálně do Chocerad. Po startu se však žádné flákání nekoná, hned v Přišimasech za to bere Honzis, ale dá se to ještě vydržet. Po jeho vystřídání mu samozřejmě nezapomenu hned slušně poděkovat:

R: A jéje, hned po startu a už mi tu zase někdo pěkně natahuje držku, co?

H: Měls tam aspoň 185 (tepů)?

R: To si piš ... že víc!

H: Tak je to v pořádku!

A jede se dál, na čele je nejčastěji vidět právě Honzis, Zeithammer a Jiří Šmíd, zatímco já na konci polykám andělíčky a rozhodně se nijak neflákám, po průjezdu kruhákem v Mukařově musím dojíždět už docela slušnou díru, ale pořad tam jsem. Ve Svojeticích na silnici čerstvý živичný nástřik, kamínky vesele odletují, konečně horizont (od startu až sem se jede prakticky stále mírně do kopce) a už je tu můj Struhařov. Táta ráno říkal, že se na nás půjde podívat do Habru, tak se snažím dostat co nejdříve dopředu, ideálně na čelo, ale nakonec se mi podaří ulovit aspoň třetí flek, a ten bude muset stačit. Před Třemblaty na mě vychází i jedna krátká špice, ale je to spíš taková moje labutí píseň. Kopec do Ondřejova už začínám po odstřídání zase hezky zezadu, jede se to samozřejmě na velkou (takhle to v tréninku nikdy nejezdím) a jako sice tam nějak stále jsem, ale už to pěkně bolí. Na horizontu přece jen chytám trochu zásek a vesnicí tak projíždím s lehkým odstupem, který se mi daří smazat až ve sjezdu od hřbitova do Chocerad. Drncání po zdejších kostkách (spíš dlaždicích) nesnáším, ale je to jenom

předkrm toho, co přijde vzápětí – poctivý rozřazovák na Vestec a Vodslivy. Do kopce najíždím za Kolíkáčem a říkám si „Zkus se ho nějak držet, to nemůže být špatně!“, ale je to marný, hned v té nejprudší úvodní na to nemám, jedu tady své maximální tepy a přesto mi tam nemilosrdně naskakuje díra. Dvanáct jezdců jako apoštolů mi ukazuje záda a já zůstávám osamocen pozadu. Za mnou si vystoupil o kousek dřív ještě jeden, ale ten vypadá, že už hodně zpomaluje, další tři odpadli ještě někde před Ondřejovem, takže to vypadá na samotku až do cíle. Nebo ne? Kus přede mnou si to totiž vystupuje někdo v orange dresu Vinohradských šlapek, tak mám aspoň motivaci to úplně nevypustit a jet svoje tempo dál. Řekl bych, že jsem kopec nijak neodflákl (stále okolo 185-195 tepů), ale už ve Vestci čelí skupinu vůbec nevidím a na orange dres před sebou mám tak 30 s ztráty. A nahoře na horizontu to samý. Sakra, mohl by na mě počkat, říkám si, ve dvou by se to lépe táhlo, ale ať dělám, co dělám, tak Třemošnice, Divišov, Šternov, Český Šternberk a rozestup zůstává plus minus stále těch 30 až 40 s. V druhém dnešním kopci od Sázavy ztrátu konečně nějak víc stahuji a nahoře už je rozestup tak do 10 s, ale pak na rozbitém asfaltu do Ratají (tenhle úsek nemám rád, nikdy mi to tady moc nejede) postupně zase ztrácím jezdce z dohledu. Naštěstí na začátku stoupání v Ratajích konečně trochu zpomalí a nechá se dojet, je to Čespa (Michal Rydval) a hned je to ve dvou veselejší. Kopec odtáhnou já a kolega naopak pak potáhne krásnou špic z Talmberka údolím zpět k řece, čímž jsou naše role poměrně rozděleny – já tahám kopce, Čespa to, co je lehce z kopce, na rovinkách a v Jevanském údolí se střídáme a najednou to docela odsypá.. Dojíždíme několik jezdců ze staršího balíku (Bizona, Strejdu, Tátu) a předtím ještě v Sázavě míjíme Radka Procházku opravujícího defekt. Na Vyžlovce dojíždíme dokonce i dalšího jezdce z našeho balíku (Šmíd), po chvíli se ukazuje, že má technický problém – přetržené lanko od přehazovačky. Sveze se s námi z kopce do dolíku pod Štíhlíce, ale v následujícím krátkém výjezdu už se svým hendikepem nestačí a zůstává zpět. Jo zřejmě nejvyšší čas přejít na elektronické řazení, říkám si v duchu radu pro něj, ale to mu teď stejně nepomůže. My dva s Čespou už to pak dojíždíme celkem v poklidu, říká, že ho začíná čím dál víc sledovat křečová víla a jelikož je jasné, že už nikoho nedojedeme a nás taky nikdo, tak to ani já nehrotím a říkám si, že pokud dobře počítám, tak je mezi námi ve hře stále ještě slušné 10. místo, a že tedy i závěru samotném bude ještě o co hrát. Poměrně v klidu projíždíme Příšimasy a blížíme se pod cílový kopec na Skřivany, který není dlouhý, ale naštěstí už moc dobře vím, jak zrádné je tady začít spurtovat příliš brzy, a tak v klidu vyčkávám, jelikož určitě nechci začít spurtovat jako první a když, tak maximálně 150 m před cílem. Ale hned asi 50 m za odbočkou to Čespa nevydrží a jako první nastupuje, skáču mu do háku, ale on vzápětí zase svěšuje a asi zase koketuje s křečovkou, takže nakonec mám to 10. místo celkem bez boje. Výsledný čas 3:07:26 h (průměr 31,37 km/h) je cca 11 minut za mým předloňským maximem, ale to bylo tehdy stále ve skupině, dnes jsem jel od Chocerad cca 30 km úplně sám a pak zbytek ve dvojici, takže to ještě docela jde, ten průměr. V celkovém pořadí vítězí Zeithammer v čase 2:49:23 h před Dreamerem a Honzise (reporty dvou posledně jmenovaných zde: http://www.vinohradske.slapy.com/akce.php?id_akce=2214), za nimi s odstupem 5,5 min dojel hlavní peloton aneb skupinka 6 lidí s Kolíkáčem a pak až po dalších 11,5 min já s Čespou. Sluníčko v cíli docela příjemně hřeje, atmosféra mezi účastníky v cíli výborná, Strejda ze staršího balíku zase bloudí (ač už to jede po několikáté), prostě skutečná nefalšovaná podzimní klasika. Kdo tu s námi nebyl, může jen litovat a závěrem nezbývá než jako každý rok poděkovat organizátorům, že pro nás tento pěkný závod s nádechem nastupujícího podzimu stále dělají: Díky díky Úvaláci a za rok se určitě sejdem ve větším počtu!